

Samuel Gaspar

Skleněné tunely

1. díl

**Jeden z největších fenoménů
a tajemství planety**

?

SKLENĚNÉ TUNELY

Samuel Gaspar

Text © 2017 Samuel Gaspar

Grafická úprava a sazba © Lukáš Vik, 2017

Obálka © 2017 Samuel Gaspar

1. vydání © Lukáš Vik, 2017

ISBN ePub formátu: 978-80-7536-180-6 (ePub)

ISBN mobi formátu: 978-80-7536-181-3 (mobi)

ISBN PDF formátu: 978-80-7536-182-0 (PDF)

Konverze do elektronických formátů:

webdesignér Lukáš Vik

<http://www.lukasvik.cz>

SKLENĚNÉ TUNELY

Jeden z největších fenoménů a tajemství planety

I. Díl

Samuel Gaspar

Úvod

„Nekonečné labyrinty chodeb a jeskyní hrály důležitou roli v mýtech a legendách dávných kultur rozvíjejících se v oblastech, které dnes často nesprávně pokládáme za kolébkou civilizace. Staré hinduistické tradice hovoří o velkém ostrovu neskonale krásy, který se nacházel uprostřed rozsáhlého moře pokrývajícího dnešní Střední Asii a jehož severní okraj tvořilo pásmo Himálaje. Jeho obyvatelé se stýkali s okolním světem pouze prostřednictvím tunelů, paprskovitě se rozbíhajících pod mořským dnem do vzdálenosti mnoha set kilometrů a ústících v dávných městech, z nichž se do dnešních dob zachovaly jen ruiny.

Také v Tibetu, Mongolsku a Číně jsou dodnes živé tradice, vyprávějící o tunelech a chodbách, vlastně o celé podzemní říši, která neznala války a jejíž obyvatelé, žijící v pokoji a míru, dosáhli nevídaného rozmachu vědy a umění. Ta říše se nazývala Agharta a byla spojena labyrintem chodeb a jeskyní s dalšími podzemními světy, prostírajícími se pod Severní, Střední a Jižní Amerikou. Byla ozářena zvláštním zeleným

fosforeskujícím světlem, které podporuje růst rostlin a prodlužuje lidský život...“

To jsou slova Harolda Wilsona, známého amerického historika a jednoho z největších specialistů na podzemní chodby a tunely, vyskytující se v nejrůznějších částech světa.

V člancích o UFO a podzemních základnách v USA a vlastně po celém světě je popsáno, jaký je účel a vznik těchto podzemních měst a komunikací, sahajících daleko do historie naší planety a civilizací, které na ní žily. Ani v dnešní době ale není zdaleka jasné, o co v této oblasti zájmů vlastně jde, protože veškeré informace jsou důsledně zamlčovány. Přesto existují důkazy, že tajná vláda USA se spojila s mimozemskými civilizacemi a stojí v čele spiknutí proti sedmi miliardám současné světové populace. Vůbec není podstatné a rozhodující, jestli tomu chcete věřit, či nikoliv. Zda se necháte oklamat dezinformátory, že se jedná o pouhé teorie o výmysly a spekulace, je jen na vás. Jsem přesvědčen, že jde skutečně o spiknutí proti lidstvu, o největší tragickou chybu vládnoucích elit, která nakonec může způsobit vyhlazení lidské rasy na planetě Zemi.

Po celém světě kolují prastaré legendy o podzemních říších na všech kontinentech, dotýkající se všech známých i neznámých civilizací. Dnes je v lokalitách opředěných těmito legendami vyvíjena nemalá aktivita UFO s únosy a konfrontacemi jak v civilní, tak i ve vojenské sféře. Je to fenomén často podceňovaný, utajovaný a dle mého názoru pro lidstvo a jeho další existenci nesmírně důležitý.

Podle všech dostupných poznatků, které lze dnes získat, a v této knize odhalíme mnohé, velice závažné skutečnosti, lze usuzovat, a já jsem o tom přesvědčen, že tak, jak existují podzemní základny, města a komunikace tunelů po celém světě, existují i vstupy a výstupy pro technologii UFO. V člancích o podzemí USA a spiknutí tajných organizací pod vedením Illuminátů je v plánu pro nastolení Nového světového řádu (NWO) počítáno s invazí mimozemšťanů, která má nastat v blízkých letech. Byla plánována možná tisíce let, během nichž probíhala příprava - budování rozsáhlých podzemních prostor a výstupů pro technologii na mnoha místech po celé Zemi. Některá z nich jsou známá, ale většina je utajena a dosud neobjevena.

Proč pro nás mají takový význam? Právě v těchto místech invaze nastane. Jak je plánováno,

během několika hodin se po celém světě vyrojí ze země a z vesmíru cizinci, obsadí celou Zemi a než si uvědomíme, co se děje, nastane konec lidské civilizace. Pak převezmou vládu nad celým světem Illumináti, Grays a další mimozemské entity a jejich cíle budou naplněny. Ano, to je plánováno, a dokonce i prorokováno mnoha jasnovidci a proroky, ale to není předmětem této knihy. Doufám jen, že k tomu nikdy nedojde a nedovolíme to!

Ovšem to je jen jedna stránka mince. Nejsou tu jen tajné organizace, vládnoucí elita, která chce nastolit NWO a ovládnout tuto planetu s pomocí negativních mimozemských entit z různých koutů vesmíru. Jsou tu i podzemí s tunely se základnami, dalo by se říci, že jde doslova o rozsáhlá podzemní města, známá i neznámá, která byla vytvořena pozemskými civilizacemi. Jako příklad lze uvést známé podzemí na povrchu planety zaniklých civilizací jako je Atlantida, Lemurie a jiné, které vytvořily podzemní říši s názvem Agartha. Ty se ovšem podle dostupných pramenů distancují od invaze mimozemských entit či od okupování planety negativními entitami z vesmíru. Mají své záměry a jejich převážným zájmem podle některých pramenů je podpora rozvoje a úspěšné evoluce

lidstva. Tedy aspoň doufejme, že je tomu tak, i když některé indicie naznačují, že v podzemí nejsou jen mírumilovné a humánní, ale i naprosto negativní lidské rasy.

Díky seriózním badatelům, kterým není lhostejná současnost a budoucnost lidstva, toho víme spoustu o oblastech vybudovaných v USA. Víme o podzemí v Jižní Americe, v Asii, v malé míře je i v Africe. Ale jak je na tom Evropa? Toto území je v současnosti oproti jiným oblastem hustě zalidněno, i když tomu tak v minulosti vždy nebylo, a přesto tu existuje jen málo informací. Vypadá to, jako by se tento fenomén Evropy téměř netýkal. Je to vůbec možné? Nebo jsme utajenější než Američané?

Evropské podzemí je přímo provrtané doly, štolami, podzemními chodbami a sklepeními, jsou zde dokonce i továrny zanechané nacisty. Skoro každá vesnice a město má svou podzemní historii. Předmětem našeho zájmu ale nejsou zásahy do podzemí vzniklé na základě potřeb dnešních lidí, ale především ty dávné i současné vybudované mimozemskými a podzemními lidskými civilizacemi. Ty, které jsou opředené tolika tajemstvími a legendami. Pod Evropou

musí procházet nejen spojovací tunely, ale musí tu být i vstupy a výstupy, a jak se uvidí, i základny a rozsáhlé městské aglomerace. V Evropě jde o jednu z nejrozsáhlejší sítí skleněných tunelů, doslova pavučinu sítí tunelů a šachet. Některé jsou již nefunkční a nepoužívané z mnoha důvodů, ale zbylé tunely jsou dost často frekventované a používány i v dnešní době.

Jak si postupně ukážeme, po celém světě je mnoho důkazů potvrzujících existenci podzemní říše Agharty s rozsáhlou sítí tzv. skleněných tunelů, vytvořených neznámou technologií. Jaké je jejich stáří, těžko odhadnout a je možné o tom pouze spekulovat. Nikdo zatím nepodal rozbořem či jinými metodami vědecky podložené důkazy. Zatím nikdo nedodal žádný vzorek materiálu či jiný hmatatelný důkaz, aby lidstvo konečně uvěřilo, že síť Agharty skutečně existuje. Je ale také možné, že důkazy byly předloženy a následně přísně zatajeny. Proč?

Možná proto, a já jsem o tom přesvědčen, že takový důkaz by změnil mnohé a není v zájmu vládců této planety, aby jistá tajemství byla odhalena. Proč?

Protože vše, co se dosud učíme o evoluci a historii lidstva a této planety a co je nám

prezentováno jako vědecký fakt, by rázem padlo a zůstalo pouhou lží. Padla by dogmata, a to nejen vědecká, ale i náboženská. Možná by to způsobilo celosvětový převrat v poznání a myšlení o tom, kdo jsme a odkud pocházíme. Jsem o tom přesvědčen a doufám, že se tak jednou stane. Ovšem tato verze skoku v evoluci lidstva je nepřijatelná pro vládnoucí elity, protože chtějí a pro své záměry potřebují, aby lidstvo žilo a fungovalo v nevědomosti a dalo se tak snadno ovládat. Pravda je jen pro vyvolené, ne pro lidstvo, které je tu jen proto, aby sloužilo mocným jako otroci. Ano, tak elitní skupina vládců smýšlí. A nemám na mysli jen lidské vládce.

Pokud by byl lidstvu skutečně podán podložený a ověřený důkaz o existenci síti skleněných tunelů podzemní říše Agharty, musel by se odtajnit jeden z největších fenoménů této planety a největší tajemství lidské rasy. Změnilo by to vše, co dosud známe. Celý svět by zažil revoluci v myšlení a poznání. Musíme ovšem připustit, že by na základě takového poznání a odhalení skutečné pravdy mohlo dojít i k negativním dopadům protože ti, kteří nechtějí, aby k němu došlo, udělají všemožná opatření, aby pravdu zesměšlili, zneuctili a zadupali do země všemi prostředky. Proč?

Na to je jednoduchá odpověď. Ti, co vládnou tomuto světu, by ztratili svou moc nad lidstvem. Ovládání lidské masy by se jim vymklo z rukou, a věřím tomu, že lidé by se začali bránit. Chtěli by, aby se vše napravilo a konečně začala platit pravda a ne dogmata. Chtěli by, aby se zatajované skutečnosti všemi vládami a tajnými organizacemi odtajnilly. Chtěli by uplatnit své právo na existenci.

Muselo by se přiznat, že lidská rasa je tu mnohem déle, než se tvrdí. Že Darwinova teorie je scestná a má pravdu jen z části. Že existence UFO, respektive mimozemská existence a její přítomnost zde, je reálný fakt a že ve vesmíru existují miliony vyspělých civilizací, o kterých se ví. Že tu na Zemi nejsme první civilizace, ale zatím poslední v řadě. Muselo by se přiznat, že jistá skupina lidí a tajných organizací nejen, že mnohé z toho zatajila a tají, ale že zradila lidskou rasu a zaprodala ji pro své ambice, pro svou ješitnost a aroganci. Jednala za celé lidstvo, i když jí k tomu nedal nikdo z nás mandát. Muselo by se také veřejně přiznat, že lidstvo se ocitlo v překérní situaci a že je nutné velice rychle hledat cestu, jak z ní ven a jak se jako lidská rasa aspoň z části zachránit. Nechci zde polemizovat nad tím, jaké důsledky to vše bude mít. Ovšem je nutné si uvědomit, že dosavadní nevědomost nám přivodí

pouze zkázu a zánik. Ať by mělo odhalení pravdy jakékoliv dopady, jsem přesvědčen, že je nutné bojovat a nenechat si diktovat hrstkou lidí, jak žít v nevědomosti a v otroctví, a vzít konečně jako lidstvo vládu do svých rukou.

Ano, pravda je drsná a krutá. Ale je nutné ji znát z důvodů pokroku naší lidské evoluce.

Jak jste už v úvodu pochopili, tato kniha je o podzemní říši Agharty a síti skleněných tunelů po celém světě. O skutečných podzemních tunelech a městských aglomeracích, které obývají po mnoho desítek tisíc let nejen nám neznámé lidské civilizace, ale i mimozemské civilizace okupantů, kteří se tu chtějí zabydlet a ovládnout planetu.

Hned na začátku musím upozornit, že pokud zde budeme psát o podzemní říši Aghartě, nedočtete se nic o Aghartě vícedimenzionální, která patří spíše do oblasti duchovní a má význam jen pro duchovní badatele. Nemá ale žádný význam pro lidi věřící jen hmatatelným důkazům, ty mají všeobecně význam a platnost jen v našem hmotném světě. Budete tedy číst o skutečné hmotné podzemní říši, vybudované a existující pod našima nohama.

Nebudu zde psát ani o podzemní říši Aghartě, které se týkají kontroverzní teorie o duté Zemi. Je jich několik a odporují dosavadním

vědeckým poznatkům. V tomto bodě o struktuře planety s vědeckými názory souhlasím. Musím konstatovat, že teorie o duté Zemi je výplodem fantazie, dedukce, a scestných teorií vymyšlených a rozpracovaných do obludných rozměrů lidmi, kteří nikdy podzemní říši Aghartu nenavštívili. Studoval jsem fenomén Agharty a podzemních skleněných tunelů roky a je pochopitelné, že jsem narazil i na tento fenomén duté Země. Při studiu jsem šel pochopitelně i k počátkům vzniku těchto teorií a pátral, kdo a kdy je sepsal a na jakém základě. Postupně jsem došel k závěru, že tato teorie vznikla na základě svědectví mnoha lidí, kteří podzemí navštívili a vyprávěli svůj příběh. Jistě, že příběhy jsou fantastické, ale také rozporuplné. A pokud někdo z nich tvrdil, že byl dole a viděl podzemní říši s rozsáhlými prostorami, umělou atmosférou podobnou zde na povrchu, s centrálním sluncem apod., mohl si snadno vytvořit mylnou představu, že jde o dutou zemi, v které žijí lidé. Ovšem výklad o dutosti vzali někteří doslovně a následně vytvořili scestné a nepotvrzené teorie, někdy i na základě špatného pochopení či překladu z jiného jazyka. Pokud budete studovat toto téma do detailů a všech souvislostí, dojdete ke stejnému závěru.

Tato kniha rozebere fenomén podzemní říše Agharty a skleněných tunelů z pohledu historie a odkazů našich předků, nejen z legend nebo starých svědectví, ale i z příběhů svědků, kteří dole v podzemí byli nejen v dávné minulosti, ale i v dnešní době. Kniha je souhrnem všech nejdůležitějších dostupných informací od různých autorů a z mnoha pramenů o říši Aghartě, o městských aglomeracích a hlavně o skleněných tunelech a vertikálních šachtách jako vstupech do podzemí. Rozeberu některé teorie a vznesu nové, vlastní, které z mého výzkumu vyplynuly a dosud nebyly zveřejněny. Touto knihou mé pátrání nekončí, teprve začíná, protože pouhé teorie nikdy nikoho neuspokojily. Po všem, co se mi podařilo odhalit, jsem rozhodnut pokračovat a najít skutečné důkazy, které sepíšu v dalších dílech. Necháme se tedy překvapit, zda aspoň poodhalím jeden z největších fenoménů a tajemství této planety a lidstva. Do jaké míry jsem se přiblížil k pravdě, to už posuďte sami.

Část I.

Tajemné podzemí na Slovensku i v Čechách?

Jak je to s tunely u nás v Česku a na Slovensku? Bylo zjištěno, že na území bývalého Československa se prastaré legendy zmiňují o vznešených bytostech, přebývajících v podzemí. Existuje legenda o skleněných tunelech a Měsíční jeskyni na Slovensku. Podívejme se tedy na tuto legendu a záhadu, zkoumanou mnoha významnými badateli a která přesáhla hranice území Československa do celého světa.

Kapitola 1.

ZÁHADNÁ ŠACHTA NA SLOVENSKU

Následující ukázka je z Bergierovy *Knihy nevysvětlitelného*.

Kdyby Pražské jaro pokračovalo a kdyby se cesty do Československa nestaly obtížnými, ba nebezpečnými, jel bych si tento příběh ověřit přímo na místo.

Jedná se o objev jeskyně z neznámého kovu, k němuž došlo v říjnu 1944. Tento příběh mám od přátel z Československa, kteří se o něm dověděli v březnu 1965. Teď mají bohužel jiné problémy a já je chápu.

Je to podivná a zároveň strhující záhada. Skutečně nás napadá, zda se nejedná o dílo mimozemšťanů, a já osobně bych této eventualitě dával přednost.

Lze však uvažovat i o přirozeném vysvětlení. Československo je země bohatá na uran a radium; radium bylo ostatně objeveno právě v českých rudách. Snad intenzivní působení radioaktivity, trvající několik milionů let, přeměnilo běžný nerost v cosi, co připomíná slitinu, jakou věda nezná. Ve slitinu,

kteřá by mohla mít zajímavě použití... Přál bych si, aby jednoho dne podrobnější výzkumy za použití moderních prostředků přinesly pravdu o záhadě, která patří mezi nejpodivuhodnější v této knize a na celé naší planetě.

Následující příběh se stal jednomu z účastníků Slovenského národního povstání v říjnu 1944. Doktor Antonín T. Horák - dnes lingvista - se po léta snažil přesvědčit speleology, aby prozkoumali to, co považuje za jedno z nejpodivuhodnějších tajemství podzemí - jakousi šachtu velmi starého dolu, kterou objevil v jedné jeskyni na Slovensku. S autorovým svolením uveřejňujeme úryvky z deníku psaného na místě samém a uveřejněné v bulletinu Národní speleologické společnosti USA. Jeskyně se nachází v Nízkých Tatrách mezi Plavnicí a Starou Lubovňou zhruba na 49,2° severní délky a 20,2 východní šířky.

23. října 1944

Včera časně ráno nás našel Slávek a ukryl v této jeskyni. Dnes za soumraku se vrátil s dcerou Hankou, přinesl potraviny a léky. Od pátku jsme

nejedli a předtím, při posledních dvou bojích, jsme měli jen kukuřičný chléb, ale i toho bylo málo.

V sobotu po poledni ustupovaly zbytky našeho praporu (184 vojáků a důstojníků, z nichž čtvrtina byla raněných a z toho šestnáct na nosítkách) sněhem po severním svahu. Moje rota tvořila zadní odřad. V neděli za úsvitu na nás ze tří set metrů zahájila palbu dvě 70 mm děla. Postavení jsme drželi 12 hodin, potom jsem nařídil postupné stahování, ale někdo v našem levém zákopu nebyl dost opatrný a stálo nás to dva přímé zásahy a dva raněné. Když jsem se tam dostal, střetl jsem se s nepřítelem, dostal jsem ránu bajonetem, kulku do levé dlaně a ránu do hlavy, která mě vyřadila z boje. Nebýt kožešinové čepice, měl jsem roztráštěnou lebku.

Probral jsem se, když mě někdo tahal ze zákopu. Jakýsi vysoký venkovan. Třel mi ruce a hlavu sněhem, usmíval se. Potom ten rázný samaritán popadl Jurka. Svlékl ho z kalhot, vytáhl mu ze stehna střepinu a sténajícího a s holýma nohama ho položil do sněhu. Martinovi opatrně obvázal hlubokou ránu, která se mu táhla přes celé břicho. Když zhotovil provizorní nosítka, představil se nám jako bača Slávek, kterému patří okolní pastviny. Do

tohoto úkrytu jsme se s jeho pomocí dostali za čtyři hodiny.

Odvalil pár balvanů a odkryl úzký otvor, vchod do prostorné jeskyně (obr.1a). Uložil Martina do kouta, pak se k našemu překvapení pokřižoval, všechny nás přežehnal křížem, i jeskyni, a s úklonou učinil znamení kříže na zadní stěnu, kde jsem si všiml jakéhosi otvoru.

Když odcházel, provedl tentýž rituál a prosil mě, abych nechodil hlouběji do jeskyně. Šel jsem kousek s ním, že nasbírám jedlové větve. Říkal mi, že v jeskyni byl pouze jednou s otcem a dědečkem, že je to rozsáhlé bludiště, plné propastí, které nikdy neměli ani chuť prozkoumat, že jsou tam špatné větry a určitě tam straší. Do jeskyně jsem se vrátil někdy kolem půlnoci naprosto vyčerpán; bolesti hlavy jsem mírnil sněhem. Martin byl v bezvědomí a Jurek měl horečku. K večeři, která byla zároveň obědem, jsme si dali vlažnou vodu a já měl bohudík svou dýmku. Obložil jsem Martina nahráťými kameny a na Jurka připadla první hlídka. Mizerná noc. Martin občas nabyl vědomí, dal jsem mu tři aspiriny a po malých doušcích vlažnou vodu s trochou slivovice. Hladový Jurek se belhal kolem dvou německých příleb, v nichž k snídani vařil

vodu, do níž jsem přidal deset kapek slivovice. Za takové vánice a lavinového nebezpečí se k nám Slávek možná několik dní nedostane. S dvěma bezmocnými muži na krku se ani nemohu pokoušet o lov, protože bych venku zanechal stopy. Máme však tuto jeskyni, kterou Slávek zná pouze částečně: může do ní být ještě jiný přístup a možná zde p režim u je nějaká zvíř. Probíral jsem nahlas tyto možnosti, zatímco Jurek žvýkal jedlovou kůru, a jak jsem předpokládal, prosil mě, abych šel lovit do Slavkovy jeskyně. Sliboval, že mu to nepoví. Neměl jsem jen hlad, také mě zajímalo, co mohlo jinak tak sebejistého Slávka vystrašit natolik, že vzýval Boha. S sebou jsem si vzal pušku, svítilnu, pochodeň a špičák. Asi po hodině a půl nepřítel namáhavě a celkem bezpečně chůze jsem se dostal do dlouhé horizontální chodby, jež končila sudovitým otvorem. (obr. 1b.)

Vklouzl jsem do něj a úžasem ztuhl na kolenou... bylo tam něco jako velké černé silo, zapuštěné do bílého okolí. Když jsem se vzpamatoval, napadlo mě, že je to bizarní přírodní stěna z černé soli, ledu nebo lávy. Ale naprosto mě vyvedlo z míry a pocítil jsem i jakýsi podivný strach, když jsem si všiml, že je to naprosto hladký útvar připomínající sklo a že jeho struktura nasvědčuje tomu, že se jedná o dílo

lidských rukou. Bylo to zakřivené, dalo se tušit, že je to jakýsi ohromný válec o průměru zhruba dvaceti pěti metrů. V místech dotyku s okolní horninou se vytvořily obrovské zářivě bílé stalaktity a stalagmity. Stěna je černomodrá, z materiálu, který jako by spojoval vlastnosti oceli, pazourku a kaučuku. Špičák od stěny prudce odskočil a nezanechal na ní ani škrábnutí. Při pomyslení, že by se v divoké krajině, kde ani pověsti nevyprávějí o nějaké zřícenině, dolech nebo průmyslu, mohl vyskytovat artefakt vysoký jako věž, jevící známky značného stáří, zapuštěný do skály a pokrytý krápníky, mi běhal mráz po zádech.

Ve stěně se táhne trhlina, které si člověk na první pohled nevšimne, dole je široká asi 20-25 centimetrů a u stropu jeskyně se zužuje na pouhých 2-5 cm. Vnitřek je napravo i nalevo úplně černý, s rýhami a ostrými výčnělky velkými asi jako pěst. Dno trhliny má tvar mělkého koryta ve žlutém pískovci a svažuje se pod úhlem asi šedesáti stupňů. (obr. 1c.)

Hodil jsem tam zapálenou pochodň; dopadla a s prskáním a syčením zhasla jako do bělá rozpálené uhlí ve džberu vody.

Chtěl jsem pokračovat v průzkumu a domníval jsem se, že jsem dost štíhlý, abych se otvorem

protáhl. Zkroutil jsem se, až jsem měl hlavu skoro u země, a snažil jsem se tam protáhnout nejdřív pravou ruku. Ruka se svítilnou sice měla prostoru dost, ale trhlina se začala zužovat a musel jsem z ní zase rychle ven. Dalo mi to zabrat Když jsem konečně vylezl a znovu nabral dech, byl jsem tou záhadou naprosto fascinován a rozhodl jsem se, že jí přijdu na kloub. Pro tuto chvíli jsem toho měl dost a musel jsem přemýšlet jak dál.

Do naší jeskyně jsem se vrátil kolem čtvrté odpoledne. Jurek umyl Martina a položil ho mezi teplé kameny. Dal jsem mu tři aspiriny a teplou vodu se slivovicí. Vysvětlil jsem Jurkovi, že na lov v jeskyni bude zapotřebí hodně loučí, tyče a provaz. Naštěstí přišli Slávkovi se zásobami. Potom jsem šel s nimi, abych si donesl větve na pochodně. Polomrtvý únavou jsem se vrátil kolem druhé hodiny ráno, ale konečně jsme se najedli - Jurek až příliš -, a vzal jsem si hlídku jako druhý.

24. října 1944

Noc proběhla v klidu. Martin vypil bylinkový odvar s medem proti horečce.

Doufám, že se z toho dostane. Jurek už nemá zadek tak napuchlý, ale já mám hlavu oteklou dál.

Nařezal jsem naše opasky a řemení a zhotovil si osm metrů pevného lana. V deset ráno jsem byl u stěny, položil jsem přes šterbinu tyč, na ni uvázal lano a s lanem přes rameno jsem znovu vlezl do temného jícnu. Stejně jako včera jsem před sebou držel na tyči svítilnu, tentokrát karbidku. Když prošla otvorem, kymácela se v prázdnu. Neviděl jsem nic a slyšel zvuk, jako by tam burácela voda. Nemohl jsem se ani pootočit a bál jsem se, že pod mnou je propast a že do ní spadnu po hlavě.

Začal jsem lézt ven. Oděv se mi zachycoval o nerovnosti a přehrнул se mi přes ramena a přes hlavu, až jsem se do něj zamotal. Zoufale jsem se snažil osvobodit a div jsem se při tom neupálil. Když jsem byl konečně venku, trásl jsem se únavou a měl jsem hrozné vidiny.

Ve stěně nebyly uvolněné kameny, a tak jsem si nalámal stalagmity a pouštěl je do šterbiny. Chvilí se kutálely a nakonec na něco narazily, z čehož jsem usoudil, že je tam pevná zem. Za kameny jsem naházel nezapálené louče, svlékl se do košile a vydal se za nimi. Protože jsem už znal nejhorší nerovnosti v šterbině, obešlo se to jen několika škrábanci. Chvilí jsem padal, pak jsem se kutálel a nakonec se zastavil o stěnu, která mi už připadala známá, byla stejně hladká jako ta nahoře.

Svítilna ještě vedle mě hořela, ale slyšel jsem jakési podivné zvuky. Když jsem zapálil několik pochodní, zjistil jsem, že se nacházím v prostorné zakřivené černé šachtě, tvořené strmými stěnami, které se lomí a vytvářejí téměř vertikální tunel, nebo spíš komín, se srpkovitým půdorysem. Nejsem schopen popsat onu tmu ani šumění, hučení a dunění - děsivé ozvěny vlastního dechu a pohybů. Dno, tedy svah, po němž jsem se skutálel, bylo „vydlážděno“ solidním vápencem.

Ani všechna světla dohromady nedosvítila na strop, kde stěny končí nebo se stýkají. Horizontální vzdálenost mezi vrcholem konkávní křivky přední stěny a konvexní křivkou zadní stěny je asi 8 metrů; křivka u paty zadní stěny měří asi 25 metrů. K dalšímu průzkumu jsem potřeboval více světla a špičák, který budu muset sundat z násady, protože jinak by štěrbinou neprošel.

Vracel jsem se okouzlený a pln nadšení a rozhodl jsem se, že prozkoumám tuto ohromnou strukturu, kterou považuji za jedinečnou a neobyčejnou.

Tentokrát jsem lezl hlavou napřed a svlečený, abych se opět nezamotal a neriskoval popálením. Ke svým věcem jsem se dostal bez jediného škrábance. Oblékl jsem se, vykouřil si dýmku a vrátil se k druhům. Pokoušel jsem se chytit

nějakého netopýra, ale mamě. Jurek vařil brambory se s kopovým, byl mi tudíž ochoten prominout loveckou neobratnost, a když mi natíral odřeniny na zádech tukem a zašival mi košili, dokonce mě politoval, co všechno jsem zkusil. Martin snědl kousek chleba a zapil ho bylinkovým odvarem s medem. Po šesté večer jsem se vypravil pro novou zásobu větví na louče a vrátil jsem se kolem desáté. Jurek si vzal obě hlídky.

25. října 1944

Noc jsme přečkali v pořádku. Martin se zotavuje. Jsem docela rád, že Jurkova hýždě není ještě v pořádku, protože by chtěl jít určitě se mnou. Lépe když o tajemství jeskyně neví.

Šel jsem přímo ke stěně, svlékl se jako včera, natřel jsem se tukem ze skopového, všechny potřeby jsem spustil dolů a vklouzl jsem za nimi nohama napřed. Vršek stěn zůstával ve tmě, i když jsem si svítil karbidkou na dvou nastavených tyčích a pomáhal si ještě čtyřmi pochodněmi. Dvakrát jsem vystřelil nahoru podél stěny. Zaburácelo to jako hrom, připomínalo to dunění rychlíku, ale to bylo všechno. Vystřelil jsem tedy do každé stěny po jedné kulce a mířil přitom asi patnáct metrů nad

sebe; završely velké modrozelené jiskry a ozval se takový rámus, že jsem si musel zacpat uši.

Když jsem špičák narážel na násadu, vyvolal jsem další dunění. Sondoval jsem „dlažbu“ a začal jsem kopat v rozích půlměsíce tam, kde vrstva vápence není příliš silná. Vpravo byl suchý jíl, vlevo jsem asi po padesáti centimetrech narazil na zuby nějakého velkého zvířete. Vzal jsem si špičák a stoličku, zbytek jsem tam nechal. Když jsem kopal o kousek dál, ukázalo se na zadní stěně v hloubce asi 150 cm jemné žlábkování, jakoby vertikálně zvlněné. (obr. 1d.) Tato část se zdála teplejší než hladký povrch. Zkoušel jsem ji rty a ušima a myslím, že se nemýlím. Uprostřed bylo dno pro zákopnický špičák příliš tvrdé.

Když pochodně dohořely, cítil jsem na sobě studený pot; opustil jsem „šachtu ve tvaru půlměsíce“, oblékl se, šel k místu, kde se vyskytovali netopýři, a dostal jsem jich sedm. Jurek udělal nádivku z chleba a bylinek a byla z nich výtečná „holoubátka“.

K večeru přišel Slávek s druhou dcerou Olgou a přinesli seno, slámu, ovčí kůži a léčivé rostliny. Doprovodil jsem je, nasbíral borové větve na pochodně a vrátil se kolem půlnoci. Martin si vzal

dva poslední aspiriny a vodu s medem a Jurek měl obě hlídky.

26. října 1944

Noc proběhla v pořádku. Vrátil jsem se do šachty pokračovat v pokusech. I když jsem tyče nastavoval, jak to jen šlo, stejně jsem nedosvítil až nahoru. Vystřelil jsem nad osvětlenou část, kulky způsobily velké jiskry a ohlušující ozvěnu. Opakoval jsem to na zadní stěně o něco níž a s podobným výsledkem - jiskry, dunění, neodštípl se ani kousek, střela však vyznačila svou dráhu v délce asi půl prstu a vydávala štiplavý pach. Znovu jsem začal kopat v levém rohu a zjistil jsem, že rýhování pokračuje ještě hlouběji, ale v pravém rohu jsem nic podobného neobjevil.

Vylezl jsem ze šachty a prohlížel si vnější stěnu a její okolí. U stalaktitů bylo několik teček, podobných sklovině. Když jsem je seškrabal, byl z nich tak jemný prášek, že bez lepu nešel sebrat. Povařím nožky „holoubátek“ a pokusím se z nich získat kliš. Chtěl jsem vzorek toho zvláštního materiálu, z něhož byly vytvořeny stěny, ale i když jsem vystřelil do rány na hrbolky a zasáhl je, střela

se opět odrazila, zaduněla a vydala týž štiplavý zápach.

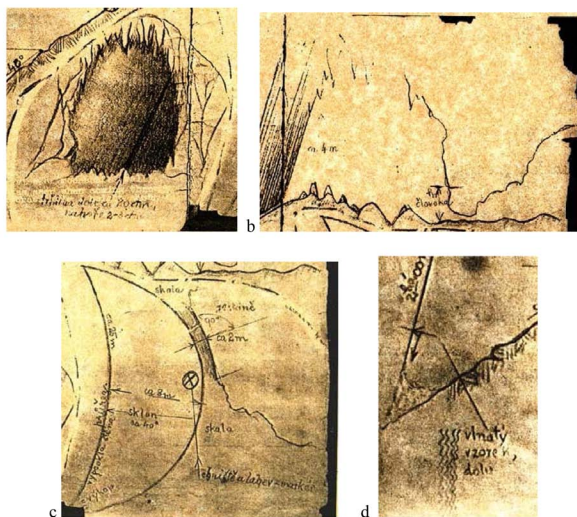
Na zpáteční cestě jsem ulovil několik netopýrů a znovu jsme měli „holoubátka“. Řekl jsem Jurkovi, aby po nich zahladil všechny stopy, ale nožičky jsem dal stranou. Slávek s dcerou přišel jako obvykle za soumraku a tentokrát přinesl čtvrt jelena, půl kila soli a krabici karbidu. Jurek si vzal obě hlídky.

27. října 1944

Martin zemřel ve spánku. Jurek, který zná jeho rodinu, si vzal na starost jeho věci včetně peněženky s 643 korunami, hodinek s řetízkem a úmrtního listu, který jsem vystavil. Teď můžeme odejít a připojit se k našemu praporu, který je někde na východ od Košic. O holi může Jurek ujít za den aspoň deset kilometrů, ale musíme se přesunovat opatrně. Zítra vyrážíme.

V deset ráno jsem byl v jeskyni; hledal jsem možnost, jestli bych se nějak nedostal k šachtě zezadu; na led a na špatné větry, o nichž mluvil Slávek, jsem nenarazil, i když tam být mohly. Pak jsem vlezl do šachty, dělal jsem si náčrty, chvíli kopal a přemýšlel. Vrátil jsem se kolem čtvrté odpoledne. Přikázal jsem Jurkovi, aby sbalil

věci, vyčistil zbraně, připravil jídlo na sedm dní a nachystal vše, co nebude třeba vrátit Slávkovi. Slávek přišel s oběma dcerami, jako by vytušili, že Martin zemřel. Přenesli jsme ho do zákopu mezi kleč, kde byl zasažen. Střídali jsme se v kopání hrobu. Pomodlili jsme se a pochovali ho zabaleného do pokrývky.

Obr. 1: a) nákres tvaru vstupu do jeskyně; b) nákres přechodu, kterým se proplazil Horák do komory se stěnou měsíční šachty; c) nákres se zhora tvaru komory a stěny měsíční jeskyně s puklinou, kterou Horák prolezl do Měsíční jeskyně; d) nákres, kde byl nalezen vlnatý vzor a kosti medvěda.

28. října 1944

Klidná noc, dobrá snídaně. Vyryl jsem své jméno atd. do řemene, pak jsem ho ovinul kolem zlatého zadního pláště svých hodinek a vložil do láhve, kterou jsem uzavřel kamínkem a hroudou hlíny smíchanou s dřevěným uhlím. Tento důkaz jsem pak položil do „šachty ve tvaru půlměsíce“ na popel z pochodní. Třeba tam zůstane dlouho, snad až do doby, kdy ona struktura úplně zmizí za stalaktitovou a stalagmitovou oponou. Slávek nemá syna, jemuž by svěřil tajemství jeskyně; jeho dcery je neznají a dcery se stejně vdávají do jiných vesnic. Jestliže se nevrátím jeskyni prozkoumat, za pár desetiletí už nebude o ní nikdo vědět.

Seděl jsem tam u ohně a říkal si, co může znamenat tato struktura se stěnami širokými dva metry a tvarem, u něhož mě nenapadá, k čemu by mohl být dobrý? Jak hluboko vede do skály? Je tam ještě něco jiného kromě té šachty? Jaká náhoda nebo kdo ji umístil do této hory? Je to výtvar lidských rukou? Je něco pravdy na Platonových legendách o dávno zaniklých civilizacích s magickou technikou, jakou ani nedokážeme pochopit?

Jsem strážlivě uvažující člověk s univerzitním vzděláním, ale musím připustit, že tam mezi těmi vysokými kolmými stěnami s matematickým zakřivením, černými, hladkými jako atlas, jsem měl dojem, že se mě zmocňuje jakási nesmírně zvláštní a hrozivá moc. Teď už chápu, že prostí, ale inteligentní lidé se zdravým rozumem jako Slávek a jeho předkové se domnívají, že se jedná o jakési čáry. Šachtu tají i z obavy, že by mohla přivábit zástupy turistů a všechno, co s nimi souvisí, ražení chodeb, trhací práce, komercializaci, hotely atd., což by pravděpodobně znamenalo konec jejich prostého života v lůně přírody.

Na zpáteční cestě jsem ucpal a zamaskoval díry vedoucí ke stěně; jeskyně má možná ještě přístupy, které Slávek nezná, a nějaký náhodný objevitel by mohl všechno vyhodit do vzduchu ve snaze najít „poklad“, ještě než by se sem dostali vědci. Vrátil jsem se po třetí hodině odpoledne. Kolem páté přišli Slávkovi a přinesli několik vajec natvrdo.

Po Slovensku jsme si pevně stiskli ruce, vzali zbraně a batohy a šli jsme. Když jsme vcházeli do lesa, ohlédli jsme se a viděli Slávka, jak zakrývá vchod do jeskyně a jeho dcery smazávají naše stopy. Sníh se jiskřil v měsíčním svitu.

V posledních dnech II. světové války jsem cestou do Čech toto místo navštívil znovu. Slávkovi bydleli provizorně ve Ždiaru. Navštívil jsem Martinův hrob a prohlédl jsem si vchod do jeskyně. Zuby, které jsem tam tenkrát našel, jsem dal konzervátorovi z paleontologického oddělení v Užhorodu. Určil je jako zuby dospělého medvěda jeskynního (*Ursus spelaeus*).[1] A znovu jsem si začal klást otázky: šterbina je příliš malá, blok vápence a stalagmitů, které jsou před ní, nedovolují, aby do ní něco propadlo; když medvěd spadl do šachty, měla zřejmě ještě styk s povrchem.

[1] Medvěd jeskynní (*Ursus spelaeus*) je druh medvěda žijícího v Evropě v období pleistocénu, vymřelého před koncem poslední ledové doby před asi 10-12 tisíci lety. Český název je stejně jako latinský odvozen z faktu, že se pozůstatky těchto zvířat našly převážně v jeskyních. Kostí těchto medvědů byly odkryty v mnoha jeskyních v celé Evropě.

Při své poslední návštěvě jsem zkoumal úbočí hory nad jeskyní a nenašel jsem žádný otvor, který by mohl být předpokládaným spojením s „šachtou ve tvaru půlměsíce“. Ale na těchto příkrých tatranských svazích mohlo přístup zatarasit sesutí horniny. (obr. 3.)

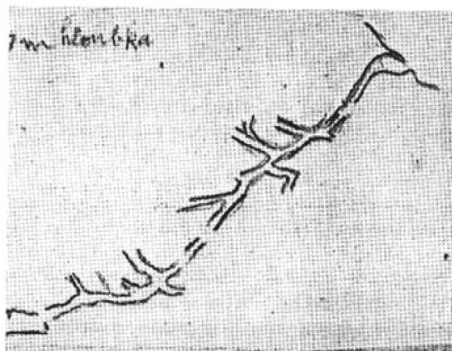
Bergier, J.: Le livre de l'inexplicable (Kniha nevysvětleného). Albin Michel, Paris 1972, s.61-75
Translation © Stanislava Káňová, 1994

Předešlý článek odpovídá v podstatě prvotnímu článku a popisu převzatého s deníku A. Horáka a je a byl podkladem a základem k dalším studiím a rozborům. Protože příběh sám o sobě se nezmiňuje o žádných datech upřesňující místo jeskyně, došlo postupně mnoho badatelů k poznatku, že je ve výpovědi mnoho nesrovnalostí, které nemohly odpovídat skutečnosti a muselo jít o záměrnou desinformaci z důvodů utajení samotného místa. Má to určitou logiku. Kdybyste objevili poklad, taky byste nechtěli říct, kde je uložen. Proto pokračujeme dál informacemi z jiných zdrojů.

Zdroj: *Fantastická fakta, 2001*

Obr.2

Obr. 3: Nákres podzemí jeskyně

Kapitola 2.

ZÁHADA STOLETÍ

Podívejme se co napsal o Měsíční jeskyni badatel a záhadolog Ing. Ivan Mackerle

Co to vůbec je, ta tajemná „měsíční šachta“? Na rozdíl od pyramid, kruhů v obilí a podobných všeobecně známých záhad o ní slyšel zatím jen málokdo.

Objevil ji čirou náhodou důstojník Slovenské armády kapitán Antonín Horák, když se za Slovenského národního povstání ukrýval před Němci v jedné jeskyni.

„Připomínalo to obrovské černé silo, stěnu očividně lidského původu, hladkou jako sklo,“ popisuje ji ve svém deníku. „Dalo se předpokládat, že jde o ohromný válec o průměru nejméně dvacet pět metrů, zaražený do okolní skály. Celá modročerná stěna byla z materiálu, který spojoval vlastnosti oceli, kryptokrystalického křemene a kaučuku. Krumpáč na ní nezanechal stopy a energicky odskakoval.“ Trhlinou ve válcovité stěně bylo možno proniknout dál do kolmé šachty ve tvaru půlměsíce, vedoucí do

neznáma. Vnitřní povrch šachty byl rovněž pokryt oním neuvěřitelně tvrdým materiálem. Kapitán Horák několikrát do stěn vystřelil z pušky, ale kulky na nich nezaznamenaly ani stopu. Vyvolaly jen ohromné modrozelené jiskry a štiplavý zápach.

„Jsem strážlivě uvažující člověk s univerzitním vzděláním,“ přemýšlel nad svým objevem kapitán Horák, „ale musím přiznat, že se mne mezi těmito vysokými, kolmými a saténově lesklými stěnami s matematickým zakřivením zmocňuje pocit, že jsem se střetl s velmi podivnou a hrozivě vypadající mocností.“

V příštích dnech se kapitán Horák do šachty několikrát vrátil. Snažil se dosvítit na její konec, kopal v jejím dně a na její stěně objevil jakési rýhování. Zdálo se mu také, že rýhovaná část stěny je poněkud teplejší než ostatní hladká plocha. K bližšímu průzkumu se ale nedostal a nepodařilo se mu odštípnout ani vzorek záhadného materiálu.

Deník kapitána Horáka s popisem jeho podivného nálezu uveřejnil v roce 1972 francouzský spisovatel a milovník záhad Jacques Bergier ve své „Knize nevysvětlitelného“ (česky - Libertas, Regensburg 1984, Železný, Praha

1995). „*Přikláním se k tomu, že je to dílo dávné nebo mimozemské civilizace,*“ píše Bergier hned v úvodu kapitoly o měsíční šachtě. Jako bývalý chemik a atomový fyzik předložil pochopitelně i přirozenější vysvětlení. Mohlo by prý jít o nový neznámý materiál, který vznikl miliony let trvajícím radioaktivním ostřelováním z okolních hornin, bohatých na uran a radium. (Já osobně považuji tuto teorii za nesmysl - pozn. aut.) Ale ať už je to tak, či onak, podle Bergiera je to jedna z nejpozoruhodnějších záhad naší planety.

Udivující je však nejen záhadný materiál, ale i dokonalý geometrický tvar tajemného objektu. Rumunští vědci ing. Constantinescu a ing. Timosenko z bukurešťského výzkumného ústavu pro elektroniku, předložili v roce 1983 na mezinárodní konferenci o výzkumu psychotroniky v Bratislavě hypotézu, že slovenská měsíční šachta, podobně jako egyptské pyramidy, záhadné „mohyly“ v Mima u Seatlu nebo tajemné sloupy na Nové Kaledonii, kdysi sloužila jako jakýsi rezonátor nebo čočka pro zesilování nám dosud neznámé vesmírné energie. Obrovský válec by ale také mohl být trup havarované rakety nebo sondy mimozemšťanů, (Opět nesmysly - pozn. aut.) který se zapíchl do země v dávných dobách, kdy byl

vápenec ještě měkký. Anebo je to zavalená šachta do legendární podzemní říše Agharty?

Toto řešení nabízí v roce 1982 americký spisovatel Alec Maclellan ve své knize „*Agharta, ztracená podzemní říše*“, a dokonce spekuluje o tom, že o měsíční šachtě už v roce 1939 věděl speciální oddíl nacistického Ahnenerbe, zkoumající v tehdejším Československu všechny jeskyně, tunely a doly, které by mohly s podzemní říší nějak souviset.

Podobně dnes smýšlí i polský ufolog *Robert Leśniakiewicz*, který ji dokonce ztotožňuje s podobnou záhadou - skleněným tunelem v nedaleké Babí hoře. Je prý to podzemní tunelová komunikace skryté neznámé civilizace.

Přestřelka v horách

Na Bergierovu knihu s otištěným deníkem kapitána Horáka mne upozornil v roce 1978 krátce před svou smrtí *dr. Ludvík Souček*. Věděl, že se touto záhadou už nebude moci sám zabývat a přál si, aby ji někdo vyřešil. Ihned jsem si pořídil překlad uvedené kapitoly z francouzštiny, a se svým tehdejším spolupracovníkem Michalem Brumlíkem jsme se pustili do hledání jeskyně. Zpočátku se

zdálo všechno jednoduché. Poloha jeskyně byla uvedena v knize zeměpisnými souřadnicemi a odvoláním na nejbližší vesnice Plavince a Lubocna. Co jsme si mohli přát víc? Vesnice s těmito jmény jsme sice na mapě nenašli, ale v oblasti uvedených souřadnic jsou vesnice Plavnica a Stará i Nová Ľubovňa, vzdálené od sebe pár kilometrů. Jednalo se zřejmě o chybu způsobenou překladem.

V samotném deníku jsou dokonce uvedeny ještě další podrobnosti. Dne 22. října 1944 tam došlo na severním úbočí nějaké hory k boji mezi Němci a povstaleckou jednotkou kapitána Horáka, která tudy ustupovala na Košice. Jak přesně popisuje, „V neděli za úsvitu na nás ze tří set metrů zahájila palbu dvě 70 mm děla. Postavení jsme drželi 12 hodin, potom jsem nařídil postupné stahování, ale někdo v našem levém zákopu nebyl dost opatrný a stálo nás to dva přímé zásahy a dva raněné. Když jsem se tam dostal, střetl jsem se s nepřítelem, dostal jsem ránu bajonetem, kulku do levé dlaně a ránu do hlavy, která mne vyřadila z boje. Nebýt kožešinové čepice, měl jsem roztráštěnou lebku. Probral jsem se, když mne někdo tahal ze zákopu. Jakýsi vysoký venkovan. Třel mi ruce a hlavu sněhem, usmíval se. Potom ten rázný samaritán popadl Jurka. Svlékl ho

z kalhot, vytáhl mu ze stehna střepinu a sténajícího a s holýma nohama ho položil do sněhu. Martinovi opatrně obvázal hlubokou ránu, která se mu táhla přes celé břicho. Když zhotovil provizorní nosítka, představil se nám jako bača Slávek, kterému patří okolní pastviny. Do toho úkrytu jsme se s jeho pomocí dostali za čtyři hodiny.

Odvalil pár balvanů a odkryl úzký otvor, vchod do prostorné jeskyně. Uložil Martina do kouta, pak se k našemu překvapení pokřižoval, všechny nás požehnal křížem, i jeskyni, a s úklonou učinil znamení kříže na zadní stěnu, kde jsme si všimli jakéhosi otvoru.

Když odcházel, provedl tentýž rituál a prosil mě, abych nechodil hlouběji do jeskyně. Říkal, že v jeskyni byl pouze jednou s otcem a dědečkem, že je to rozsáhlé bludiště, plné propastí, které nikdy neměli ani chuť prozkoumat, že jsou tam dutiny se smrdutým vzduchem a určitě tak straší.“

Kapitán Horák, který byl zraněný jen lehce, ho samozřejmě neposlechl a při jedné ze svých průzkumných výprav do nitra země, aby k jídlu nachytl alespoň netopýry, učinil onen pozoruhodný objev. Svým spolubojovníkům však o něm neřekl. Po pár dnech těžce zraněný

Martin zemřel, a tak se kapitán Horák s Jurkem vydali dál na cestu do Košic za svým vojenským oddílem. Slávek se svými dcerami Hankou a Olgou se přišel s nimi rozloučit a vchod do jeskyně opět zamaskovali kameny.

Údajů pro hledání jeskyně jsme tedy měli dostatek. Bylo nám ale jasné, že objevit pečlivě zamaskovaný vchod do jeskyně v tak velkém prostoru nebude nijak snadné, a proto jsme se při naší první výpravě v roce 1980 rozhodli nejdříve nalézt buď přímo kapitána Horáka nebo aspoň baču Slávka, kteří by nám vchod do jeskyně ukázali. Vyptávali jsme se na obecních úřadech, na lesních správách, pátrali v pozemkových knihách a matrikách, ale k našemu zklamání zde žádný bača Slávek s dcerami Hankou a Olgou pozemky nevlastnil, a dokonce zde ani nikdy nežil. Ani o kapitánu Horákovi a přestřelce jeho skupiny s Němci nikdo nic nevěděl. Přesto jsme se nevzdávali a pokusili se nalézt jeskyni sami. A znovu to vyptávání u lesníků v hájovnách, u kluků na návsi, u starousedlíků v hospodách... a tentokrát se na nás štěstí usmálo. Ve vesničce Podsadok pod lubovňanským hradem jsme se dozvěděli o jeskyni pod vrcholem kopce Německý vrch, kde se prý na sklonku války skutečně nějaký

partyzáni skrývali. Přestože byl kopec zarostlý hustým lesem a neproniknutelným houštím, už za pár hodin jsme stáli s jeskyňářskou výbavou před ponurým vchodem, z kterého čísel chlad.

Záblesk v podzemí

„*Je tam něco?*“ ozýval se seshora Michalův netrpělivý hlas. Ještě jednou jsem kolem sebe posvítíl baterkou, ale úzké chodbičky, které ode mne vedly na všechny strany, skutečně po pár metrech beznadějně končily.

„*Nic, lezu nahoru,*“ odpověděl jsem a začal se škrábat úzkou šachtou zpět do většího prostoru v jeskyni nade mnou. Michal tam seděl na mokrém balvanu u blikající karbidky a do sešitu zakresloval půdorys chodby. Zbývalo nám ještě prozkoumat její levou větev, vedoucí někam do tmy šikmo vzhůru. Šplhali jsme po drobné suti, kameny pod námi se co chvíli utrhlly a my jsme za strašného rachotu opět klouzali dolů. A pak nás začala zlobit karbidka. Když jsme chtěli vyčistit trysku, museli jsme zhasnout plamínek, takže jsme se octli v naprosté tmě. Jen Michal prosvětloval kuželem baterky vzdálené prostory. Tu se najednou v jejím světle zableskla jakási hladká, lesklá plocha. Bylo

to, jakoby do nás udeřil blesk. Že by před námi byl skutečně ten záhadný obrovský hladký válec? Nedočkavostí se nám třásly ruce a karbidka ne a ne chytnout. A pak už jsme šplhali o závod sesouvajícím se kamením k tajemné lesklé ploše. Ale čím víc jsme se k ní blížili, tím nám bylo jasnější, že to žádný obrovský černý válec zaražený do okolní skály není. Nakonec se z toho vyklubal kus leskle hnědé krápníkové lávy. Když jsme před ní stanuli a pořádně si ji osvětlili, nebylo na ní vůbec nic záhadného.

V jeskyni na Německém tedy Měsíční šachta nebyla. Ostatně jeskyně nijak nepřipomínala ono bludiště s propastmi a smrdutým vzduchem z Horákova deníku. A nejenom jeskyně. Popisu v deníku neodpovídala ani okolní krajina. Svah se vchodem do jeskyně měl být holý a kamenitý, v okolí měl být borový les a zákopy vybudované proti Němcům, chyběl i nedaleký hrob Martina s dřevěným křížem. Nic nesouhlasilo. Navíc prý koncem října 1944 ani zde ani nikde v okolí k žádné přestřelce mezi Němci a Slováky nedošlo. Bojovalo se zde v srpnu, když vypuklo Slovenské národní povstání, a pak až začátkem roku 1945, kdy tudý přecházela fronta. Vznikající podezření se změnilo v jistotu. Tady to být nemohlo.

Kde je kapitán Horák?

O dva roky později (1982) jsme se tam vydali znovu a opět jsme se pokoušeli nalézt účastníky příběhu s Měsíční šachtou. Dopadli jsme sice stejně, ale tentokrát jsme se dozvěděli, že v hledání máme konkurenci. Po Měsíční šachtě prý pátrá také geolog a jeskyňář dr. Pavlarčík z Muzea slovenského krasu a ochrany přírody v Liptovském Mikuláši. Ihned jsme se s ním zkontaktovali, abychom věděli, co všechno ví a jak je daleko. Podobně jako my Měsíční šachtu nenašel a nenašel ani kapitána Horáka. Jeho pátrání ale bylo oficiální v rámci resortního výzkumného úkolu ministerstva kultury. Stát (tehdy ještě ČSSR) o tuto záhadu projevil zájem na základě dopisu Američana Franka Brownleye, který o Měsíční šachtě sháněl údaje a upozorňoval na možnost nálezů uranových rud v její těsné blízkosti. Citoval Bergierovu úvahu o intenzivním působení radioaktivity, trvajícím několik milionů let, které mohlo přeměnit běžný nerost v cosi, co připomíná slitinu, jakou věda nezná.

Dr. Pavlarčík měl při pátrání před námi velkou výhodu, že byl místní. Nechal si ve zdejších novinách uveřejnit článek pod názvem „*Najdou se pamětníci?*“ s popisem celé vojenské akce i záchrany

Horáka bačou Slávkem a s připojenou výzvou všem, kteří by o této příhodě mohli poskytnout bližší informace. Nikdo se však nepřihlásil. Při dalším hledání kapitána Horáka narazil dr. Pavlarčík na stopu jistého Ernesta Höniga, který koncem války vystupoval v uniformě kapitána povstalecké jednotky pod jménem Antonín Horák. Jméno si změnil hned na začátku války z rasových důvodů (protože byl Žid). V nedalekém Mníšku pod Popradom měl pilu a po příchodu německých jednotek se ukrýval v lese nad osadou Medzibrod, kde měl zařízenou pohodlnou podzemní skrýš, odkud řídil svou podnikatelskou činnost i partyzánské akce. Nebyly to však čistě vojenské akce proti německé armádě, ale hrál si na vlastním písečku. Patřil mezi typ partyzánů, kteří okrádali a zabíjeli každého, z koho by mohli mít nějaký prospěch. Jeho zájmovou oblastí byla Lubovňanská vrchovina. Skrýval se až do příchodu Rudé armády koncem ledna 1945, před kterou ale nakonec utekl do Palestiny. Tam jeho dobrodružná cesta skončila. Údajně byl zabit arabským vězněm v zajateckém táboře, kde dělal dozorce. Dr. Pavlarčík našel v Mníšku i místního občana Jurka, který s Horákem udržoval kontakty, ale dnes se k němu nehlásí.

Hlavní část pátrání dr. Pavlarčíka však spočívala v jeskyňářském průzkumu všech podzemních lokalit v okolí Ľubovně, o kterých se dozvěděl. Nebylo to jednoduché, protože oblast Levočských hor jižně od Staré Ľubovni byla a dodnes je vojenská oblast, kam potřeboval povolení vstupu. Přesto ve své závěrečné zprávě s názvem *„Revizní průzkum a dokumentace krasových a pseudokrasových jevů v okolí Pienin, Ľubovňanské vrchoviny, Levočských a Čerchovských hor“* z roku 1982 uvedl popis mnoha zdejších jeskyní (Zbojnická díra, Kohutovka, jeskyně pod Vabcom), včetně jejich mapek. Žádná z nich však neodpovídala popisu z deníku kapitána Horáka a tajemná Měsíční šachta v ní nebyla. Navíc tato oblast neleží ve vápencovém masivu, takže se zde typické krasové jeskyně vyskytovat nemohou. Pavlarčíkovy závěry byly proto skeptické a rovněž v naší osobní korespondenci vyjádřil své pochybnosti o existenci Měsíční šachty a pravdivosti celé příhody. Mne to ale nezviklalo.

Stopa vede do USA

Kde získat nějaké další informace? Od spisovatele Bergiera už to nešlo, protože mezitím

zemřel, a francouzská skupina INFO, uvedená jako spoluautor knihy, na dopisy neodpovídala. Naštěstí ale v úvodu celé kapitoly o Měsíční šachtě byl uveden pramen, odkud byl deník převzat: Americký speleologický časopis NSS News, březen 1965. Původní pramen je vždycky to nejcennější, protože není dosud zkreslený překlady a dalšími úpravami různých autorů. Potvrdilo se to i v tomto případě. Zatím co ve francouzské knize deník skončil odchodem kapitána Horáka z jeskyně, v časopise NSS News pokračoval ještě dále, až po jeho příchod do Košic. Krom toho byla v závěru Horákova článku i tato poznámka:

V korespondenci projednávající záměr publikování tohoto deníku dr. George Moore navrhoval vysvětlení, že Měsíční šachta mohla vzniknout rozpuštěním strmě uložené vápencové vrstvy mezi rovnoběžnými deskami rohovce. Mně se to ale nezdá. Celý vnitřní povrch Měsíční šachty má naprosto homogenní charakter. Tato hypotéza také nevysvětluje zvláštní, přesně paralelní, jemně rýhovaný vzor na povrchu zadní stěny v levém rohu.

Ale co bylo nejdůležitější, v úvodní poznámce vydavatele se psalo, že autor článku (deníku) Antonín T. Horák je lingvista, který je dnes

občanem USA a žije v městě Pueblo, ve státě Colorado.

To bylo překvapení. Horák tedy po válce emigroval do USA a je proto zbytečné ho hledat na Slovensku či v Čechách. Už dlouho žije v Pueblu. Teď už snad ale nebude těžké se s ním spojit, aby nám napsal, jak to vlastně všechno bylo. V redakci NSS News přece musí mít jeho adresu, když s ním vedli korespondenci, jak se v doslovu k článku uvádělo.

Bude to znít neuvěřitelně, ale neměli. Ani v archivu korespondence s autory jednotlivých článků ani na výplatní listině honorářů. Geolog dr. George Moore, který psal úvod k článku, mi dokonce přiznal, že zeměpisné souřadnice nepocházejí z Horákova deníku, nýbrž z jeho hlavy. Doplnil je tam sám podle mapy, aby se američtí čtenáři neznalí malých státek mohli zorientovat. Jeskyně by tedy mohla být kdekoliv jinde. Sám Horák uvádí pouze jediný konkrétní údaj v poslední větě svého dodatku k deníku: „... *na těchto příkrých svazích Tater mohly přístup do jeskyně zavalit sesuvy kamení...*“ Ale jakých Tater? Vysokých? Nízkých? Belanských?

Po Horákovi se však jakoby slehla zem. V telefonním seznamu města Pueblo nebyl, pošta

ani banka jeho adresu neevidovala, českoslovenští krajané žijící v Coloradu ho neznali. Nakonec nám pomohla americká policie. Vypátrala, že muž jménem Tony A. Horak byl v Pueblu majitel restaurace, ale zemřel v červenci 1976. Jeho pozůstalou manželku Annu Horákovou se jim najít nepodařilo.

Největší naděje jak získat původní informace přímo od zdroje se tedy rozplynula. Horák už nežije a jeho manželku, pokud se jí vůbec s podrobnostmi svého tajemství svěřil, bylo skoro nemožné najít (byl rok 1982, doba komunistické totality, kdy soukromé dopisování s americkou policií a dalšími podobnými institucemi bylo téměř na kriminál. Internet ještě neexistoval a pošta byla cenzurována a zadržována StB). Pustili jsme se tedy po jiné stopě. Kdybychom našli jeho spolubojovníky z roku 1944 (kteří mimochodem o Měsíční šachtě vůbec nemají tušení), mohli bychom pak lehce zjistit trasu pochodu jejich jednotky i místo, kde 22. října došlo k boji s Němci. Pak už by bylo pátrání mnohem jednodušší. Z deníku jsme věděli, že Horák byl velitelem roty ze zbytku praporu o 184 mužích. Jaké roty a jakého praporu? Hledali jsme v seznamu velitelů vojenských a partyzánských oddílů, ale jméno Antonín Horák se tam vůbec nevyskytovalo.

Osobně jsme navštívili několik bývalých důstojníků slovenské armády, kteří za Slovenského národního povstání bojovali proti Němcům, ale nikdo z nich ho neznal. Hledali jsme v archivu Vojenského historického ústavu, na Svazu protifašistických bojovníků, jeho jméno jsme nenašli dokonce ani v trnavském Archívu vojenské evidence osob. To by ovšem znamenalo, že žádný Antonín Horák, který by měl v roce 1944 hodnost kapitána slovenské armády, neexistuje! Jak je to možné? Buď si své vojenské zásluhy v boji proti Němcům vymyslel, anebo se ve skutečnosti jmenoval jinak a na Horáka se nechal přejmenovat až po emigraci do USA. Po pravdě řečeno, jméno Horák moc slovensky nezní.

Pokusili jsme se tedy jeho vojenskou jednotku identifikovat alespoň podle data jejího boje s Němci. Celý den jsme proseděli v bánskobystrickém Muzeu slovenského národního povstání nad hromadou knih a různých spisů a výsledek se dostavil. Ten den, tedy 22. října 1944, začal generální útok německých vojsk proti povstaleckým jednotkám v západní oblasti Nízkých Tater. Bojovalo se u Bieleho potoka, v Revúckej dolině a v Lubocňanskej dolině. Podívali jsme se s Michalem na sebe. Lubochňa by přece docela dobře mohla být onou neznámou zkomolenou

Lubocnou. Rychlý pohled do mapy, zda někde v jejím okolí neleží vesnička s podobným názvem jako Plavince,... a našli jsme Párnici.

Další cesta do slovenských hor

Plni naděje jsme v roce 1984 znovu naložili do našeho expedičního obojživelného automobilu jeskyňářskou výbavu a vydali se hledat tajemnou šachtu. Tentokrát do Nízkých Tater. Vše nasvědčovalo tomu, že jednotka kapitána Horáka patřila do 6. taktické skupiny Zobor. Shodli jsme se v tom, že místo boje s Němci a tedy i jeskyně by mohlo být někde na Prašivé nebo v okolí vrchu Ostré. Krajina dokonale odpovídala popisu v deníku. Holé, kamenité vrcholky kopců, dole porosty zakrslé borovice a nechyběly zde ani zbytky zákopů. Znovu začalo ověřování údajů z deníku a hledání Slávkovy rodiny. Listovali jsme v matrikách, vyptávali se pastevců, bývalých partyzánů i vysloužilých důstojníků. Čtyřicet let už uplynulo od doby, která nás zajímala, ale zdejší lidé si ji stále dobře pamatovali. To, co nám vyprávěli však opět do Horákova příběhu vůbec nezapadalo. A bača Slávek?

„Byl tady jeden,“ vzpomínali, „a pásl na zvolenské straně. Ale ten měl syna.“

Člověk nejpovolanější, který by konečně měl vnést světlo do této záhady, velitel obranného úseku 6. taktické skupiny major Miloš Vesel z Ružomberku si pozorně pročetl údaje o kapitánu Horákovi a jeho bitvě s Němci a pak prohlásil: *„Tato jednotka do 6. taktické skupiny Zobor nepatřila. Žádný náš prapor neustupoval na východ ke Košicím, ale všechny se stahovaly do středu Nízkých Tater, kde byly posléze rozpuštěny. Vojáci pak odešli domů nebo přešli k partyzánskému způsobu boje. Nedošlo zde ani ke dvanáctihodinové bitvě, kde by Němci použili 70 mm děla na vzdálenost 300 m. Bojovalo se zde asi dvě hodiny a německá děla střílela nepřímou palbou z Ružomberka. Přitom ráže 70 mm vůbec neexistovala, německá děla měla ráži pětasedmdesát. A navíc ve čtyřiačtyřicátém začal padat sníh až 28. října. Pamatuji si to přesně.“*

Další naše hypotéza se zhroutila jako domeček z karet. Největší ránou pro nás byla skutečnost, že 22. října ještě dávno sníh nebyl, zatímco v deníku se píše už o závějích. Prokázaná nepravdivost časových údajů, ale i spousta dalších rozporů zcela zpochybnila jeho důvěryhodnost. Nebylo to nakonec přece jen všechno vymyšleno?

Je Horák lhář?

Důkladný rozbor celého příběhu ukázal plno nesrovnalostí, rozporů a chyb. Tehdy jsem začal být přesvědčen, že deník kapitána Horáka nikdy neexistoval a vše bylo sepsáno mnohem později, pravděpodobně až v roce 1965 na základě dávných Horákových vzpomínek. Proto ty nepřesnosti a chyby. Nepochyboval jsem ale o tom, že tajemná Měsíční šachta existuje. Už jenom proto, že sám Horák nevěděl, jak tuto záhadu vysvětlit, a nepředložil žádné řešení. Pouze svůj objev popsal a nepouštěl se do žádných fantastických spekulací, kterými by si chtěl získat pozornost a slávu. S úvahami o mimozemšťanech přišel teprve až mnohem později Bergier.

Jak teď ale dál? O jaká fakta se člověk vlastně může opřít? První velká neznámá je místo, kde se to všechno odehrálo. Horák ho úmyslně neuvedl. Na jedné straně vyzývá v článku speleology, aby se zabývali studiem jeho Měsíční šachty a zjistili její skutečný původ, ale na druhé straně její polohu tají. Vyplývá to už z toho, že samotný vstup do šachty pečlivě zakryl kamením a celý příběh je napsán takovým způsobem, aby nebylo snadné jeskyni se šachtou najít. Proč? Odpověď si můžeme domyslet z této jeho úvahy: „*Teď už chápu, že prostí, ale*

inteligentní lidé se zdravým rozumem jako Slávek a jeho předkové se domnívají, že se jedná o jakési čáry. Šachtu tají i z obavy, že by mohla přivábit zástupy turistů a všechno, co s nimi souvisí: ražení chodeb, trhací práce, komercializace, hotely atd., což by pravděpodobně znamenalo konec jeho prostého života v lůně přírody... Na zpáteční cestě jsem ucpal a zamaskoval díry, vedoucí ke stěně, jeskyně má možná ještě přístupy, které Slávek nezná, a nějaký náhodný objevitel by mohl všechno vyhodit do vzduchu ve snaze najít „poklad“, ještě než by se sem dostali vědci.“

Horák chtěl tedy zřejmě toto tajemství prozradit jenom vybraným odborníkům. Mohu se jenom domýšlet, že jména vesnic uvedených v úvodu jeho článku na něm s velkým nátlakem vymohl redaktor, aby článek získal trochu na autentičnosti. Jak už víme, uvedené souřadnice jsou nám na nic, protože nepocházejí přímo od Horáka. Do úvodu je doplnil konzultant článku dr. Moore podle názvů vesnic, které pravděpodobně musel Horák prozradit. Jména vesnic jsou zkomolená, ale nejspíše se jedná o Starou nebo Novou Lubovňu a Plavnic. Sám Horák ve svém „deníku“ uvádí pouze dva konkrétní údaje, které by mohly při pátrání trochu pomoci. První je již zmíněná obecná poznámka o svazích

Tater, která je ovšem v rozporu se jmény vesnic, neboť ty v Tatrách nejsou, a druhý údaj prozrazuje následující: „*V posledních dnech 2.světové války jsem cestou do Čech toto místo navštívil znovu. Slávkovi bydleli provizorně ve Ždiaru.*“ A Ždiar je v Belanských Tatrách!

Když jsme tam přijížděli, byl jsem si jistý, že tentokrát jsme konečně na správném místě. Opět se kolem nás tyčily strmé skalnaté svahy s porostem kleče, ale nejenom to. V Belanských Tatrách přece mohl napadnout sníh už mnohem dříve než v Nízkých Tatrách, takže deník možná nakonec nelhal. Kromě toho se ve zcela novém světle jevila příhoda, uvedená pouze v původní anglické verzi deníku. Horák se den po odchodu z jeskyně stal svědkem přestřelky mezi skupinou polských povstalců z oblasti Rzeszowa a lyžařským oddílem Wehrmachtu spojeným s polskou Modrou policií (fašistickou). Zde v blízkosti polských hranic by to na rozdíl od Nízkých Tater skutečně možné bylo. Bohužel tím tato nadějná stopa skončila. Vyptávání starousedlíků, kteří si ještě pamatovali válku, přineslo opět zklamání. Žádné boje s Němci koncem roku 1944, žádný bača se dvěma dcerami na sklonku války, zkrátka nic.

V této skličující fázi našeho pátrání koncem roku 1985 mi přišel dopis ze Žiliny od slovenského speleologa a milovníka záhad Edy Piovarčího s nabídkou na spolupráci. Po zralé úvaze jsem souhlasil. Bylo pro nás vyčerpávající stále jezdit z Prahy takovou vzdálenost často jen kvůli maličkostem, které se nakonec ukázaly liché. Dohodli jsme se spolu na prověření všech Ždiarů na Slovensku. Byla jich pěkná řada. Kromě té vesnice v Belanských Tatrách se tak jmenovaly i kopce, louky apod. Celkem jedenáct míst. Nadějně vypadala chata Ždiar u Liptovské Teplice ve východní části Nízkých Tater. Ležela přímo na trase mezi centrem Slovenského národního povstání a Košicemi, kudy by se zbytky povstalců skutečně mohly probíjet. Ale vše bylo marné. Piovarčího skupina ani zde nenašla po Slávkovi žádnou stopu. S posledními silami jsem se upnul na jedinou zbývající naději - nalézt Horákova spolubojovníka Jurka, který se v jeskyni rovněž skrýval. Dodnes však netuší, že tam je tajemná Měsíční šachta, protože to Horák tehdy nikomu neprozradil. O Jurkovi toho ale mnoho nevíme. Ani to, zda Jurek je jméno křestní, příjmení nebo jenom krycí jméno. V původní anglické verzi deníku se píše, že byl zámožným tesařem v Bratislavě a po válce

si vzal za manželku Slávkovu dceru Hanku, která jim tenkrát do jeskyně občas nosila jídlo. To je vše. Dnes mu však bude minimálně 75 let, takže mnoho času už nezbývá. Získal jsem seznam všech tesařů z Bratislavy z roku 1944, ale ověřit si všechny uvedené osoby na dnes již neexistujících adresách bylo už nad mé síly. Pátrání po Měsíční šachtě jsem vzdal.

Je to výtvor mimozemšťanů?

Eda Piovarči byl nejenom speleolog, ale i vyznavač duchovních věd a alternativních metod pátrání. Napadlo ho zapojit do hledání známého senzibila ing. Rumlera, který býval v Žilině častým hostem. Nejdříve si ho otestoval na některých lokalitách v Malé Fatře, které jako jeskyňář dokonale znal. Výsledky ing. Rumlera nad podrobnou mapou byly vynikající, a tak ho poprosil, aby se pokusil určit i polohu Měsíční šachty. Popsal mu, jak vypadá a co vše kolem ní kapitán Horák prožil, ale aby ho neovlivnil, o její údajné poloze mu nic neprozradil.

Ing. Rumler si přizval na pomoc své oblíbené médium, na které se dokázal „napojit“ a společně s ním jasnovidně vnímat. Poté, co uvedl médium

do změněného stavu vědomí, začal se dozvídat, že v Měsíční šachtě je zbytek přístroje mimozemšťanů na registraci neutrin. Celé toto zařízení prý pracuje na Měsíci a pohání ho sluneční energie. Je tam soustava magnetů, v dotyčné rouře je zelený plyn, vše má přesnou geometrii a při malé poruše to přestane pracovat. Zařízení v jeskyni na Zemi pracovalo na bázi rtuťových par. Na všem může být rtuť nebo povlak soli. Je to staré přibližně 2000 let před Kristem. Počet neutrin ukazuje na stabilitu slunce. Ten, kdo to vyrobil, pochází ze souhvězdí Labutě. Jsou tam dvě civilizace. Ta, která zařízení zbudovala, pochází z hvězdy In - kde žije i několik potomků Atlantů, jejichž rodiny tam byly odvezeny. Navštěvují nás od třetihor, kdy naši planetu objevili náhodou. Potřebují ze Země vodu a nějaké minerály. Ta druhá civilizace z hvězdy Beta 1 jsou technokrati bez emocí. Obě civilizace se vzájemně znají a Zemi dodnes navštěvují. Mají zde stanici, která obíhá Slunce po výstřední dráze jednou za 10 let. Její povrch neodráží sluneční záření. Posádky se zde mění za 40 let a sledují Zemi.

Během seance nakreslilo médium dva obrázky a potom z neznámých důvodů papír roztrhlo. Potom se jasnovidný stav přerušil a ing. Rumler se už více nedozvěděl. Na mapě pak s pomocí

pendlu našel dvě lokality. Hledanou Měsíční šachtu označil č. 2. Při podrobném studiu mapy ale zjistil, že je ještě „něco“ v místě 1, co souvisí s hledanou lokalitou 2. A světe, div se, obě místa byla v Belanských Tatrách!

Pro mne to byla opět vzpruha, protože tuto oblast jsme si už přece jednou vytipovali jako velmi nadějnou. Piovarči byl ale výsledkem zpočátku zklamán, neboť místo č. 2, kde by měla být Měsíční šachta, není podle geologické mapy vůbec v oblasti vápenců. Posléze se mu však podařilo zjistit, že by tam měla být nějaká stará důlní díla, a co navíc, v místě č. 1 bylo vybudováno vysokohorské dělostřelecké postavení s uměle vytvořenými kavernami, které od září 1944 do ledna 1945 obsadil Wehrmacht. Nebyla právě odtud ostřelována Horákova jednotka? K terénnímu průzkumu obou označených míst ale dosud nedošlo.

Nastupuje „nová krev“

Byl večer, listopad roku 1994. Tehdejší studenti geologie na Přírodovědecké fakultě Karlovy univerzity v Praze *Walter Pavliš* a *Ivo Hlásenský* leželi na palandě ve stavební buňce a četli si jeskyňářské časopisy *Speleo*. „V té

buňce jsme bydleli, a ačkoliv to možná bude znít nepravděpodobně, velice se nám tam tehdy líbilo,“ popisují na své internetové stránce www.quest.cz/moonshaft. „Byla na svahu pod Vyšehradem, bylo tam ticho a klid, ačkoliv je to téměř v centru Prahy. Mohutné bašty vyšehradské pevnosti vytvářely atmosféru jako stvořenou pro to, abychom si mohli vychutnat kouzlo jeskyňářských povídek. Tehdy jsme na ni narazili poprvé. Tajemná Měsíční šachta. Objevená v dobách války za dramatických okolností a znovu zapomenutá. Dodnes je ukrytá někde uprostřed slovenských hor. Její stěny čekají na světlo, které přijde s jejím znovuobjevitelem. Ten, komu se to podaří, si jako odměnu vezme její tajemství a vynese ho na povrch. Já tomu věřím, moji přátelé také a doufám, že až tento příběh dočtete, budete na tom stejně.“

Paradoxní je, že významný český speleolog, milovník tajemna a sběratel jeskyňářské poezie dr. Václav Cílek, který příběh o Měsíční šachtě otiskl ve „Speleu“, v existenci šachty nevěřil a byl udiven obrovským ohlasem, jaký tento článek měl. Přihlásilo se mu několik nových skupin hledačů, mezi nimi i skupina Waltra Pavliše. V tu dobu pátrali po šachtě na Slovensku i místní UFO kluby, v Žilině pod vedením ing. Gustava Skřivánka,

v Košicích dr.Martina Schustera. O šachtu se zajímal i známý slovenský záhadolog a publicista dr. Miloš Jesenský.

Nejvytrvalejší a nejúspěšnější je ale zatím skupina Waltra Pavliše.

Začínali jako všichni ostatní a postupně prožívali nepřetržitá zklamání při hledání osoby kpt. Horáka. Jako všichni ostatní v určité fázi hledání narazili na mé jméno a navštívili mne. Tehdy jsem už výsledky své práce netajil a ochotně jsem jim poskytl celý svůj archiv, tlustý svazek dokumentů, map a dopisů v ohmataných žlutých deskách. Něco už věděli, něco bylo pro ně nové. Velkou ránou pro ně stejně jako pro mne byla před mnoha lety skutečnost, že Horák už nežije. Na rozdíl od ostatních hledačů si správně uvědomili, že nejnadějnější cesta povede přes Horákovu manželku v USA. Teď už byla jiná doba, telefonáty do USA byly sice drahé, ale bezproblémové. Trpělivost přináší růže a podzim 1996 jim přinesl významný pokrok. Podařilo se jim kontaktovat blízkého příbuzného Antonína Horáka v USA. Od něj se pomalu, s velkými obtížemi začali dozvídat další důležité informace. Horáková manželka Anna už sice také nežije, ale dostali spojení na amerického ufologa, který v roce

1971 s Horákem o Měsíční šachtě mluvil. Viděl jeho originální deník s náčrtem šachty i mapy. Tehdy prý dokonce ještě společně s jednou známou osobností světové ufologie plánovali cestu do tehdejšího Československa, aby šachtu prozkoumali. Politické poměry u nás jim to ale neumožnily. Tento Američan se ale nijak nehrne do toho, aby prozradil všechno, co ví. Zdá se, že by šachtu rád našel a prozkoumal sám. Pavlišova skupina musí proto postupovat velmi diplomaticky. Mezitím se o osobě Antonína Horáka dozvěděli téměř všechno. Vědí, kdy a kde se narodil, kde bydlel, znají jména jeho rodičů i jeho ženy za svobodna, mají i kopii jeho úmrtního listu.

Pavliš a Hlásenský jsou především geologové a jeskyňáři, a tak není divu, že se také mnohokrát pokoušeli jeskyni objevit vlastním průzkumem vytipované oblasti přímo v terénu. Nenechali se ovlivnit mým skeptickým názorem, že v oblasti kolem Lubovni je zbytečné hledat, mnohem nadějnější to je v Belanských Tatrách, znovu se tedy pustili do průzkumu jeskyně na Německém. Povzbudil je jejich nález iniciál „H.A.“ (Horák Antonín?) vyrytých do skalní stěny malé komůrky, nečitelné datum, kde rozeznali pouze číslice 26 a šest přeškrtnutých vyrytých čárek (možná šest

dní prožitých v jeskyni). Zdálo se, že jsou na dobré cestě a o jejich objev ihned projevila zájem i Česká televize. V pořadu Klekánice v červnu roku 1999 se mohli televizní diváci seznámit s výsledky jejich pátrání přímo v této jeskyni. Později se ale bohužel ukázalo, že tyto naděje byly plané a Měsíční šachta ve zkoumané jeskyni skutečně není.

Konspirace tajných služeb?

Zatím co Pavliš a Hlásenský na Měsíční šachtu pohlízejí strážlivě jako na zvláštní geologickou anomálii, která nemá s mimozemšťany ani Aghartou nic společného, slovenský jeskyňář a zanícený hledač šachty Piovarči spekuluje s těmi nejfantastičtějšími myšlenkami. Domnívá se, že zde jde o jakousi podivnou hru tajných zpravodajských služeb ve stylu amerického seriálu Akta X. Zpětně si vzpomíná na zvláštní příhodu z roku 1994. Tehdy ho navštívil jakýsi mladík, hledající někoho, kdo se o Měsíční šachtu zajímá. Tvrdil, že ho pronásledují neidentifikovatelné entity od té doby, kdy se dozvěděl něco o nějakých neznámých artefaktech z jisté jeskyně v Tatrách. Nesouvisle pak vyprávěl o někom, kdo kdysi objevil ve skalní stěně jeskyni nebo štolu, kde byla ukryta schránka s podivným

předmětem, podobným knize s neznámými, snad mimozemskými hieroglyfy. Tento předmět pak byl dlouho ukrytý u někoho na půdě ve Spiši. Od té doby, co o tom ten mladík ví, neustále prý slyší v hlavě hlasy, které mu vyhrožují, že ho zlikvidují, v noci na dvoře se mu objevují světla UFO a podobně. Jeho vyprávění bylo tak fantastické, že se zdálo až scestné.

Piovarči si tehdy o něm myslel, že je duševně nemocný, a tak mu nevěnoval příliš velkou pozornost. Neschoval si ani papír, na který mu tenkrát mladík nakreslil místo s jeskyní i jak záhadný předmět vypadal. Bohužel až teprve teď si uvědomil, že to místo bylo přesně v lokalitě, do které mnohem později senzibil ing Rumler situoval Měsíční šachtu. „Co když ten mladík byl pod vlivem nejnovějších psychologických zbraní, které ho nakonec dohnaly do bláznince?“ uvažuje Piovarči a vysvětlení hledá v zájmu „někoho z mocných“ o Měsíční šachtu. „Kdyby byla Horákova historka pravdivá,“ rozvíjí dále své myšlenky Piovarči, „první, kdo by o ni projevils zájem, by byly tajné služby, nejsilnější mocnost na této planetě. Copak by si nechaly ujít možnost závratného skoku v technologiích? Horák by se publikováním svého článku především sám vystavil ohrožení. Tajné

služby by se první dozvěděly polohu záhadné jeskyně a měly by už tisíc možností dostat se k jejímu tajemství. Horák by se potom zcela určitě záhadně ztratil nebo by zahynul při nějaké podivné automobilové nehodě anebo by se ho jako nositele tajemství zbavili jinak.“

Pavliš se těmto úvahám jenom usmívá. Dobře ví, jak Antonín Horák zemřel, ale zatím to nikomu neřekne. Proč rozbíjet nebo potvrzovat krásný tajemný mýtus, který se kolem záhadné Měsíční šachty postupně vytvořil. Ještě nepřišel ten pravý okamžik. Stopu zatím má a jde po ní houževnatě jako ohař. Snad už brzy dorazí k cíli.

Ing. Ivan Mackerle - Praha

Kapitola 3.

Kde hledat ztracenou Měsíční šachtu?

Tajemství Měsíční šachty jitří již déle než čtvrtstoletí fantazii luštitelů a milovníků záhad po celém světě.

Někteří z nich pátrání po ní obětovali řadu let svého života, avšak na veřejnost pronikají zatím jen nepatrné zlomky ze zjištění a závěrů, ke kterým během tohoto snažení dospěli, což je vcelku i dobře pochopitelné. Kdo by totiž prozrazoval příliš mnoho a víc než musí z obtížně získaných údajů své hledačské konkurenci, zvláště když se možná sám nachází téměř u cíle.

Zájem o otázku existence Měsíční šachty však zřejmě projevila i různá mocenská uskupení, slibující si od jejího nalezení zvýšení vlastního vlivu získáním informací zejména o vyspělých technologiích, kterých bylo bezpochyby při vytvoření tohoto záhadného podzemního objektu kdysi užito. Jiné vlivné zasvěcenecké kruhy se zase možná pokoušejí ochránit lidstvo před pravdou, jež by je v jeho současné vývojové fázi podle jejich

mínění ohrozila. Často se ale mohou všechny uvedené důvody, proč dosud otazníky kolem Měsíční šachty v takové míře přetrvávají, mísit překvapivě dohromady.

Kapitán Antonín Horák, muž, který šachtu tvaru půlměsíce koncem Druhé světové války objevil, již bezmála třicet let nežije. Zemřel v létě roku 1976 v USA, kam několik let po válce emigroval. Krátce před smrtí jej převážně v reakci na zmínku o jeho objevu, poutavě zpracovanou v *Knize nevysvětlitelného* od Jacquese Bergiera, navštívilo několik osob. Mezi nimi i soukromý badatel André Estival ze severofrancouzského Calais. Pan Horák prý při rozhovoru s ním dementoval část informací z pojednání o tajemné šachtě, zveřejněném již v roce 1965 v časopisu *NSS News*, z něhož měl následně čerpat i Bergier. Ani tento článek však nebyl první. Ten skutečně první měl Horák napsat v roce 1953 do Měsíčníku *Attic*. Horákův příběh pro *NSS News* údajně „vylepšil“ a o dobrodružné prvky obohatil slovenský emigrant Juraj Rovenský. Horák dále francouzskému hostu popisoval svůj krátký poválečný průzkum oné záhadné podzemní formace a k ofotografování nabídl spolu s nákresy a mapkou snad desítku snímků, které tenkrát na místě pořídil – viz foto.

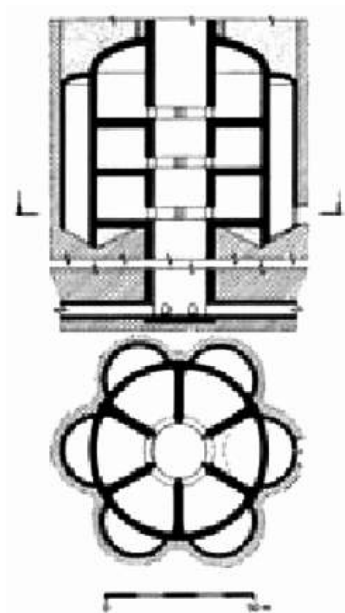
Malé vzorky, jež se mu nakonec podařilo z extrémně odolného materiálu stěn šachty odebrat, byly v chemických laboratořích v Praze následně identifikovány jako tzv. Lintzův bazalt, což je hornina překvapivých a dosud obtížně vysvětlitelných vlastností. Tato magnetická látka kromě mimořádné odolnosti vůči otěru vyvíjí více tepla než uran a její padající úlomky se přesně neřídí gravitačním zákonem volného pádu.

Všechny výše popsané informace máme k dispozici díky panu Josefu Blažkovi z Brna, který André Estivala kontaktoval začátkem jara roku 2002. Přibližně o dva měsíce později byla uskutečněna výprava za účelem znovuoobjevení Měsíční šachty. Účastnila se jí jedna osoba z České republiky, dvě z Francie a po několika dnech se k pátrání připojil i jistý výzkumník z Kanady. Zda zmínění badatelé navštívili Slovensko, kde se dosud po Měsíční šachtě marně pátralo, není autorovi tohoto článku známo. Co však s jistotou může uvést, je skutečnost, že v závěru svého pobytu na území České republiky byli členové expedice ubytováni v městě Polička a živě se zajímali o nedalekou lokalitu mezi obcí Lubná a samotou Plaňava, severně od pahorku Skalka. V doprovodu někdejšího člena jedné z místních partyzánských

skupin operujících na Horácku v době druhé světové války navštívili pomník generála Svatoně na Pastvisku a další místa poblíž bývalé hranice Sudet. V prameništi říčky Desné, levostranného přítoku řeky Loučné, pak pátrali v ploše terénního stupně s převýšením 200 metrů po vývěrech podzemní vody a zkoumali potoční náplavy. Kontakt, který mezinárodní tým badatelů do té doby udržoval s několika přáteli neúčastníci se expedice, byl nadlouho přerušen bezprostředně po té, co prý výzkumníci získali termografický záznam prověřovaného území. Byla snad Měsíční šachta objevena? Prý nikoli. (Pana Blažka bych rád poznal, zřejmě má zajímavé informace. Otázka je, proč se hledala Měsíční šachta v Čechách na uvedených místech a s mezinárodní účastí, když všechny informace od Horáka vedou výhradně na Slovensko? O jakou spojitost tu jde? - pozn. autora)

Přibližně ve stejné době proběhl v Brně zajímavý experiment v rámci aktivit jedné z místních okultistických skupin. Osvědčené médium nacházející se v hlubokém stupni hypnotického spánku bylo vyzváno k lokalizaci a popisu tajemné Měsíční šachty. A závěr? Šachta se prý nachází na našem území v místě, které kdysi mělo nějaký zvláštní význam pro centrální Evropu. Je součástí

většího velmi starého podzemního objektu, poškozeného horotvornou činností. Následoval dosti podrobný popis jeho vnitřní struktury umožňující provedení technického nákresu – viz obrázek.

Obr. 4: Co máme před sebou? Jeden ze vstupů do legendární říše Agharty, tolik hledané nacisty, podzemní město dávno zaniklé civilizace či thuleánskou časovou schránku...? Podle popisu média a náčrtku pořízeného při seanci překreslil autor.

Ten silně připomíná projekty japonských podzemních měst budoucnosti či například vnější konstrukci vstupních portálů karuselových vjezdů do kdysi zvažovaného dálničního podmořského tunelu pod kanálem La Manche. Rozsáhlé prostory měly být v těchto případech získány vytěžením horniny z prostoru uvnitř věnce šachet, po nichž zbyly na obvodu stavby vertikální komory charakteristického srpkovitého půdorysu. Zvláštní sklovitý materiál stěn Měsíční šachty je prý tvořen přetavenou místní horninou. Tolik zkráceně k obsáhlé výpovědi média.

Poloha Měsíční šachty tedy zůstává zahalena závojem tajemství a nám nezbývá než doufat, že její poselství z dávných věků bude brzy odhaleno nejenom pro hrstku vyvolených.

*Aleš Hruška - Žďár nad Sázavou
Zdroj: Z časopisu Spirit, 2004*

(Opět území České republiky, i když nebylo ani náznakem specifikováno, kde. Nejedná se o jiný objekt stejné architektury, možná i stejného stáří a účelu, ovšem na jiném místě? Ne že bych nevěřil médiu a metodě hypnózy. Sám mám praktické dlouholeté zkušenosti s hypnózou a vím, co

je možné, ovšem nemám médium, abych tuto informaci ověřil. Přesto si myslím, že by tato informace mohla být velice významná. Proč, když už byl někdo tak blízko k odhalení celé záhady, najednou vše utichlo? Nejvíce mě zarazil náčrt vnitřního objektu. Ten by totiž mohl přesně odpovídat skutečnosti, a dokonce vím, jak byl tento objekt vyroben. - pozn. autora)

Ještě jedna poznámka k uvedenému obrázku nakreslenému podle výpovědi brněnského média. Teorii, jak byl tento objekt vyroben, jsme už probírali. Ovšem existuje několik teorií, k čemu tento objekt sloužil, které považuji za nepravděpodobné. Má teorie je jiná. Na obrázku dole je přerušovaná čára a pod ní nakreslena v neznámé hloubce horizontální chodba. To by mohl být spojovací tzv. „skleněný tunel“ k jiným systémům tunelů. Samotný objekt by pak mohl sloužit jako výstup z podzemí pro létající talíře. Kruhový průměr centrální šachty je dostatečně velký na to, aby jím proletěly běžné známé UFO talíře, samozřejmě v horizontální poloze jako při startu. Z hlediska antigravitačního pohonu u těchto mimozemských technologií je start v takové šachtě bez problému možný. Podobné jsou i v USA.

Ovšem pravda může být úplně jiná a dokáže to jen skutečný průzkum tohoto objektu.

Jak je vidět z uvedených článků, pěkně se nám to zamotává, není-liž pravda?

Otázek je mnoho! Máme jednu „Měsíční jeskyni“ na Slovensku a jedno pátrání, které vedlo do oblasti východních Belanských Tater. Další pátrání směřovalo do oblasti Roháčů, tedy oblasti západních Tater, odkud pochází legenda o podzemí skleněných tunelů v Babí hoře na hranicích s Polskem. Mezinárodní průzkum byl prováděn v souvislosti s jeskyní na Moravě a do Čech je umístěn podzemní objekt uvedený brněnským médiem. Co když se díky hledání „Měsíční jeskyně“ postupně odhaluje nějaký podzemní navzájem propojený systém? To se pokusím objasnit v dalších částech této knihy.

Kapitola 4.

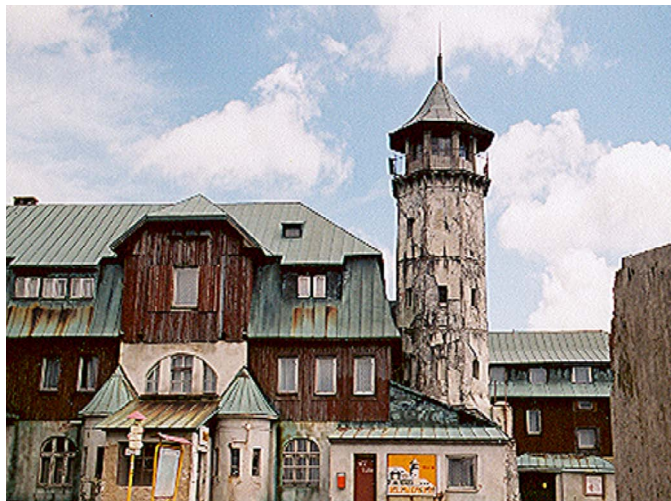
Zde uvedu část článku z jednoho Amerického webu:

Antonín T. Horák - Pozadí & Historie

Tato zpráva je o muži a jeho objevu, který může být neuvěřitelným artefaktem z velmi vzdálené minulosti. Jeho manželka říkala, že byl rozhodnut jednadvacet let chránit neobvyklou strukturu od „vykrádačů hrobů.“

Tony Horak se narodil ve vile Hermannstadt ve východní oblasti České republiky (tehdy Rakouska-Uherska) 7. července 1897. Krátce po narození syna se jeho rodiče, Karel Horák a Anna Kocherová vrátili k obrovskému Horákovu dědictví v Čechách.

Nemovitosti, známé jako Doména Keilburg, byly rodinným podnikem po mnoho generací. Majetek zahrnoval zemědělskou půdu, lesy a doly. Místo bylo lokalizováno blízko vesnice Boží Dar a rozšířilo se do německého pohraničí.

Obr. 5: Tento obrázek má snad zobrazovat jeho majetek v Čechách?

V letech 1903 - 1915 měl Tony navštěvovat školu v Praze, po dobu šesti měsíců v Paříži a čtyři měsíce v Londýně.

V roce 1915 ve věku osmnácti let vstoupil spolu s otcem do armády a zúčastnil se bojů v rakousko-maďarském konfliktu. V roce 1916 byl Tony povýšen na nadporučíka s divizním vyznamenáním. Jako nadporučík pokračoval v armádě až do roku 1919.

Horákovo vzdělání bylo poměrně rozsáhlé a různorodé. Ve dvacátých letech studoval na vysokých školách v Banské Štiavnici a v Praze obchodní akademii, získal rovněž titul doktora filozofie.

Tony předložil písemné dokumenty svého vzdělání a životopis v roce 1962:

(To je zajímavé, že nikdo z badatelů nenašel v archivech po jeho studiích žádnou stopu, prostě nic! To si Američané vymysleli nebo jim to nalhal nebo padělal dokumentaci? pozn. autora)

Osmnáct let pracoval ve vlastním rodinném podniku „Doména Keilburg“ i.e. zemědělství, lesy, doly, lokalizovaném v okrese Jáchymov v Čechách, který zaměstnával průměrně 500 lidí ve vedení, organizaci, plánování, řízení spolupracovníků. V letech 1922-29 pomáhal svému otci a pracoval nezávisle jako ředitel až do nástupu nacismu v roce 1939. Během těchto let zastával také funkci starosty města a dva roky učil historii a jazyk jako dobrovolný zastupující učitel v místní střední škole pro seniory.

V roce 1939 byl zatčen gestapem. Podařilo se mu však v roce 1941 utéct z nuceného pracovního tábora a připojil se k českým partyzánům. Po

válce, již za perzekuce komunistů, kdy byl rodině postupně zabaven a znárodněn veškerý majetek včetně svatebních prstenů, byl donucen k deportaci: uprchlík 1948.

Obr. 6: Snímek po emigraci ve Francii

Čekali s manželkou ve Francii tři roky na americká víza. Během této doby byli nuceni žít se nejruznějšími pracemi. Komunita, která se vytvořila z více než 150 uprchlických rodin z různých vrstev a národů, se angažovala v oblasti zemědělství, hospodaření, vzdělávání a organizování různých

seminářů, v činnostech spojených se znalostí jazyků apod.

26. Rue de Rivoli *Fleur Paris*

26. Rue de Rivoli *Fleur Paris*

Obr. 7: Antonín Horák s chotí

Obr. 8: Antonín Horák s chotí jako emigranti po příjezdu do USA

Přijel do USA v roce 1952 bez finančního zajištění a časem musel opětovně absolvovat zkoušky - americké ekvivalenty k českým akademickým titulům. Pracoval jako prodavač, správce, nakonec postavil svoji vlastní restauraci v Denveru v Coloradu. O šest let později v dubnu 1916 utrpěl úraz nohy, který ho donutil restauraci prodat. Pracoval pak samostatně jako zaměstnanec překladatele francouzštiny, němčiny, italštiny a češtiny.

Obr. 9: Snímek byl pravděpodobně pořízen v Horákově restauraci /pozn. autora/

Tony si vzal za manželku Annu Krisch (Kocherová?) v Praze r. 1921. Cestovali spolu do Spojených států v roce 1925 v době, kdy Tony získal zkušenosti v dolování. V letech 1926-1930 byl ředitelem dolu blízko Příbrami v Čechách.

V letech 1930-1931 se vrátil do Ameriky, Kanady, Mexika a Argentiny studovat dolování. V letech 1932-1935 byl ředitelem důlního komplexu Saline Vizakna. S Annou se pak odstěhovali do Banské Bystrice na Slovensku, kde byl ředitelem dolu v období 1935-1939.

V roce 1939 byl zatčen gestapem a umístěn v Theimwaldu v pracovním táboře, z kterého utekl 22. července 1941.

Bezprostředně po svém útěku se účastnil podzemního hnutí na Slovensku. V letech 1943-1944 byl členem skupiny armádních povstalců (v hodnosti kapitána) bojujících v sektoru Podkarpatská Rus.

Hlavní část nemovitostí v Keilburgu tvořily pozemky četných dolů, obsahujících stříbro a uran. Během r. 1920 se Tony a Anna stali blízkými přáteli Marie Curie, když kupovala pro svůj výzkum uranin z Horákových dolů.

(Pokud je mně známo, M. Curie si nechala dopravit uranovou rudu z Jáchymova, kde bylo

známé a kvalitní ložisko. Myslím si, že těžba uranu v Příbrami, kde jsem nějakou dobu pracoval, byla zahájena až po válce, kde ji později v padesátých letech obsadila armáda SSSR jako všude, a kontrolovala těžbu. V Příbrami se těžilo i stříbro. Když tak čtete tento článek o Antonínu Horákovi, vypadá to, že to byl nejen vzdělaný člověk s mnoha tituly, znalostí mnoha jazyků, ale i významný průmyslník. Zajímavé je, že se po něm v archivech Československa nenašla žádná stopa! Že by se nic nenašlo ani v pozemkových mapách geodézie? Pokud ne, vypadá to, že si Horák některé věci vymyslel, aby vypadal zajímavěji a aby zaujal.) / pozn.autora/

Obr. 10: [Ted R. Phillips](#) & Hector Executive Directors

Kapitola 5.

PROJEKT TATRA

EXPEDICE I. - 1970

Ted R. Phillips pokračuje:

23. července 1970 obdržel Ted Philips telefonát od Dona Richmonda, dlouhodobého badatele výzkumného ústavu Aerial Phenomena.

„Řekl mně o svém sousedovi, Antonínu Horákovi, který měl zajímavý zážitek z doby II. světové války. Don stručně popsal objev Horákova neobvyklého úkazu v jeskyni v Československu, o kterém mu vyprávěl. Byl od svých čtrnácti let zaníceným speleologem a pozorně poslouchal všechny detaily. Řekl profesorovi, že by rád brzy uspořádal výlet k jeho domovu v Pueblu v Coloradu.

Koncem září jsem se vypravil do Horákova domova a během příjemné návštěvy u Tonyho a Anny mně byl ukázán originální deník sepsaný Tonym během války. Byl jsem zaujatý Tonyho inteligencí a upřímností. Ochetně odpovídal na mnoho mých otázek a věnoval mi kopii svého deníku.

Požádal jsem ho, aby text z deníku přeložil a poslal mi kopie. Jeho primárním zájmem bylo, aby

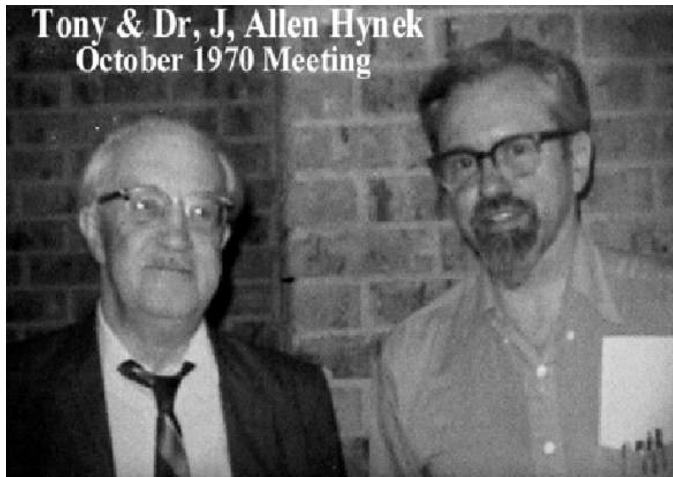
tento artefakt prostudovali vědci a určili původ a účel tohoto monumentálního záhadného jevu. Tony ve svých dvaasedmdesáti letech by už nebyl schopen vrátit se zpět do Čech spolu s týmem a Anna se obávala o jeho zdraví a bezpečnost.

Následovala naše návštěva, na kterou jsem pozval Dr. J. Allena Hynka a sdělil mu záměry a podrobnosti o možném projektu - prozkoumání artefaktu. Okamžitě byl zainteresován a my jsme zařídili, aby o projektu proběhla ke konci týdne společná diskuze u něho v Novém Mexiku.“

Obr. 11: Po naší návštěvě odjel Allen do Puebla a s Tonym osobně hovořil o podrobnostech projektu.

Tony & Dr, J, Allen Hynek
October 1970 Meeting

Obr. 12: Antonín Horák s Corelem Lorenzenem

„Pak nás seznámil s Corelem Lorenzenem, ředitelem výzkumného ústavu Anteny Phenomena. kterému se svěril s našimi nápady. V krátké chvíli zařídili financování Jackem Gleasonem a projekt byl na světě.

Tony se obrátil na starého kamaráda v Praze a požádal o pomoc pro náš malý tým, který by se pokusil dostat do určené oblasti před zimním obdobím.“

Translation of Czech original.

Pueblo, July 21, 1970.

Dear Karl,

your funny card of July 14 from Munich just arrived and though you write that your vacation 'end in September' I am sending this already now because it may be just your error that your vacation is 2 months but if that is correct it is nice for you but precarious for me because I am in a hurry to ask you to speak with Jurek as quickly as possible. Explanation :

some important of my UI friends wish to explore that virgin cave (my article The Moonshaft, which is attached, keep things absolutely confident !) and don't mind the expense; they will go as tourists as soon as they have either a guide or photos of the (camouflaged) entrance of the cave and a clear way-sketch, a simple but correct hand-drawn map made by Jurek to the site from the next village. As much as I would love to go there with these friends I cannot because Anna objects, is full of terror that I may get into trouble with the Reds and she be left here alone.

So Jurek is the next to go and make photos and way-sketch. See him as soon as you possibly can, ask him whether he a) will go at all, and as soon as possible, or b) cannot (may be he is still persona 'non grata' with his Union and Party-boss, as I am because of the Slovak Uprising 1945. The matter is important for me in principle (let the Moonshaft explored) and because I have to keep my friends here 'warm', and so urgent because of possible early snow in the Slovak Beskides, which requires that Jurek goes very soon.

Obr. 13: Dopis kamarádovi v Praze

„Výlet byl trochu tvrdší než původní výprava na východní Slovensko. Cestovalo se většinou pěšky. Tony kontaktoval staré kamarády, kteří by tam pro nás zařídili zásoby a poskytli nám zázemí. Měli jsme málo informací o situaci v Československu po ruské okupaci země. V listopadu roku 1970 jsme vydali článek pro informaci čtenářům, který upřesnil situaci.

Dozvěděli jsme se, že osoby, které měly zajistit naše místní kontakty, byly zatčeny a uvězněny. Situace byla taková, že projekt byl považován za

příliš nebezpečný, a byl proto zrušen z bezpečnostních důvodů.

Tony Horák zemřel roku 1976 následován Annou v roce 1978. Sami nikdy neměli finance na uskutečnění takového náročného projektu.

Tak nějak jsem nepochopil, jestli tady vůbec byli, a pokud ano, k ničemu to asi nevedlo.“

Závěrem lze jen dodat k celému pátrání po Horákově „Měsíční jeskyni“ prováděném řadu let badateli, jako jsou Jacques Bergier, Ing. Ivan Mackerle, Aleš Hruška, Robert Leśniakiewicz, Miloš Jesenský a další, že v podstatě k ničemu nevedlo. Za necelých sedmdesát let bádání se nepodařilo odhalit, kdo byl vlastně Dr. Antonín T. Horák, zda byl vůbec za druhé světové války partyzánem a měl hodnost kapitána, zda měl vůbec nějaký titul, zda vůbec byl podnikatelem, jak uvádí, a zda vůbec existoval.

Bylo prověřeno mnoho stop, které v podstatě nikam nevedly. Žádné důkazy!

Tak to dopadlo i v pátrání po Horákově jeskyni. Nepřesné údaje, následné dezinformace, překlepy, špatné překlady i výklady nakonec rozšířily pátrání na mnoho míst po celém Slovensku, dokonce i do Čech, což považuji za naprostý nesmysl. Možná

měly některé výklady a teorie záměrně zavést badatele úplně někam jinam, než Horáková jeskyně ve skutečnosti je. Já osobně věřím, že existuje. V druhé kapitole se podíváme na tento fenomén z jiné strany, z jiného úhlu pohledu a z jiného místa, které má přímou spojitost s Horákovou „Měsíční jeskyní“ a se skleněnými tunely.

Vysvětlivky:

1/ Doporučuji shlédnout toto video: <http://www.youtube.com/watch?v=DEvVzl1ACZ0>

Část II.

Tajemné podzemí

Skleněné tunely a Babí hora

**VINCENTOVA LEGENDA O BABÍ HOŘE
A SKLENĚNÝCH TUNELECH V NÍ, KTERÁ
ZAUJALA NEJEDNOHO BADATELE
A OBLETĚLA SVĚT**

Napsal: prof. Dr. Ing. Jan Paják
(Podstatné výňatky a kráceno)

Kapitola 1.

VINCENTOVA LEGENDA O BABÍ HOŘE NA SLOVENSKU

Když jsem byl ve tvém věku, jednou večer mi otec oznámil, že se následujícího dne vydáme na dalekou cestu. Druhý den ráno mě udivilo, že místo přípravy na jarmark otec zabalil jen petrolejku, zápalky a také zásobu jídla. Moje zvědavost ještě narostla, když jsme se na cestu vydali pěšky a ne jako obvykle žebřiňákem.

Jen co jsme překročili hranice naší vsi, otec, který do té doby mlčel, řekl: „Vincku, přišel čas, abys poznal tajemství našich předků. Odevzdáváme ho už dlouho z otce na syna. Uctíváme ho v rodině pro případ zlých časů. Kromě mě ho zná jen několik členů rodin roztroušených po jiných vesničkách. Tím tajemstvím je ukrytý vstup do podzemí. Dávej teď dobrý pozor na cestu, protože ti ji ukážu jen jednou. Musíš si ji proto dobře zapamatovat.“

Další cesta probíhala mlčky. Přišli jsme na úpatí hory z české strany.[1] Otec se znovu zastavil a ukázal na skálu ve třetině úbočí té hory. „Vincku,“

řekl, „podívej se na tu skálu, protože ta skrývá vstup do podzemí.“

Vyšplhali jsme k ní, ale mě udivilo, že nebyl vidět žádný vchod. Otec se zády opřel o hranu a začal tlačit. Stál jsem tam jako opařený, protože zblízka vypadala skála příliš velká na to, aby se dala odtlačit. „Sakra“, zaklel otec, „dlouho ji nikdo neotvíral, musela se vzpříčit. Nezahálej! Pomoz mi ji odtlačit!“ Přiskočil jsem, zatlačil, skála se zatřásla a po počátečním odporu se odsunula až podivuhodně lehce. Objevil se otvor tak velký, že by jím mohl projet i celý vůz. Otec zapálil petrolejku a pak zatlačil skálu na původní místo tak, že úplně zakryla vstup. Vyrazil do tunelu, který začínal hned za skálou a vedl strmě dolů. Tunel byl obrovský a vešel by se do něj nejen povoz, ale i celý vlak. Vedl rovně jako podle pravítka. Měl skoro kruhový průřez, ale byl tak trochu zploštělý. Povrch byl pokrytý jemnými záhyby, jako by byl vyhloubený hrotem obrovského vrtáku.

[1] Autor měl na mysli zřejmě slovenskou stranu, protože Babí ani Beraní hora nemá svahy na českou stranu hranice. Poláci nikdy moc nerozlišovali mezi Čechami a Československem, což obvykle platí dodnes. Pozn. M. J.

Stěny se třpytily, jako by byly ze skla. Chodba klesala dolů, byla obdivuhodně suchá, ani stopa po vodě stékající po stěnách a stropu. Také jsem si všiml, že naše boty, kráčející po skleněné podlaze, nevydávaly téměř žádný zvuk, jaký by člověk očekával při chůzi po skále – ozvěna kroků byla tlumená, jako by byl prostor vyložený nějakým izolačním materiálem.

Po dost dlouhém pochodu tunel vyústil do ohromné komory ve tvaru šikmo stojícího válce. Stěny této komory byly skleněné jako stěny tunelu, kterým jsme přišli, ale neměly rýhy. Zato strop byl zformovaný do jakéhosi zvláštního figurálního vzoru, který připomínal zmrzlý vodní vír. Do této komory ústilo několik tunelů, některé s trojúhelníkovým, jiné s kruhovým výřezem.

Otec položil lampu na zem a na chvíli si sedl, aby si odpočinul, a já si začal prohlížet jeskyni. U stěn od ústí tunelů byla podlaha pokryta nějakými předměty, truhlicemi, sudy a také rozličnými zbraněmi. Viděl jsem součásti zbroje, kyje, meče, šavle i starobyrou střelnou zbraň.

Vzal jsem pušku, abych si ji prohlédl, případně abych si ji vzal domů, ale otec mě okřikl: „Nech ji, to všechno tady musí zůstat na horší časy.“

Přisedl jsem si k otci a on začal vyprávět: „Tunely, které tady vidíš, vedou do každé země, do každého kontinentu. Můžeš se jimi dostat, kam jen chceš, samozřejmě pokud víš, jak se v nich orientovat. Tunel vlevo vede do Německa, potom do Anglie, dál až do Ameriky, kde se spojuje s tunelem z pravé strany. Tunel z pravé strany postupně vede do Ruska, potom na Kavkaz a do Číny, dál do Japonska a nakonec do Ameriky. Do Ameriky můžeš dojít i ostatními tunely vedoucími pod póly Země. V každém tunelu je po určité vzdálenosti místnost podobně velká, jako je tato, co v ní právě stojíme, kde se tunel spojuje s jinými tunely vedoucími jiným směrem. V tomto labyrintu bys mohl lehce zahynout. Proto už naši předkové používali návěští, aby je informovala, který tunel si vybrat – pojď, ukážu ti, jak některé značky vypadají.“ Vešli jsme do jednoho z tunelů. Tehdy jsem zpozoroval při vchodu do něj množství primitivních obrázků malovaných černou barvou nebo zaschlou krví. Otec mi ukazoval obrázek po obrázku a vysvětloval mě jejich význam. Jeden z nich označoval Wawel v Krakově. (Královský hrad Wawel v Krakově stojí na vyvýšenině, která skrývá celý podzemní labyrint. Jedna ze zpřístupněných jeskyní se nazývá „Smocza jama“ - „Dračí jáma“. -

pozn. autora) Když mi vysvětloval jednotlivé znaky, najednou se ozvalo dunění, syčení a kovové řinčení. Připomínalo to vlak s parní lokomotivou, který projíždí výhybkami nebo brzdí. Otec zmlkl a řekl: „Zpátky, vysvětlím ti to cestou, teď se musíme rychle vrátit“. Začali jsme tedy rychle stoupat vstupní chodbou, následováni stále hlasitějším duněním a řinčením kovu. Znepokojený otec se často ohlížel za sebe. Když jsme dorazili ke skále u východu, hluk byl tak silný, jako by tajemný vlak už skoro brzdil za našimi zády. Jakmile jsme byli venku a zavalili otvor balvanem, otec padl úplně vyděšený k zemi. Až po dost dlouhém odpočinku začal znovu vysvětlovat.

„Tunely, které jsi viděl, nepostavili lidé, ale všemocné bytosti obývající podzemí. Tito tvorové používají tunely k přesunům pod zemí z jedné strany světa na druhou. K tomuto účelu používají ohnivé létající stroje. Kdybychom na takový stroj v podzemí narazili, nepochybně by nás to spálilo. Naštěstí se ozvěna nese dost daleko a je dost času, aby se jim dalo uhnout z cesty. Tito tvorové obývají jiné části světa a sem přilétají jen zřídka. Naši předkové využívali tunely jako úkryt před nájezdníky nebo k rychlému přesunu na jiná místa.“ Na zpáteční cestě mi otec vysvětlil

význam ostatních znaků. Také mi přikázal, abych ve vhodném čase odevzdal toto tajemství někomu dalšímu, aby neupadlo v zapomnutí. Tolik legenda.

John (Jan) Paják

Prof. Dr. Ing. Jan Paják (viz foto) se narodil dne 25. května 1946 v Polsku. Tam také získal vzdělání a prováděl vědecké experimenty. V roce 1982 Polsko opustil a odstěhoval se na Nový Zéland. Od 28. srpna 1985 nabyl na Novém Zélandě občanství.

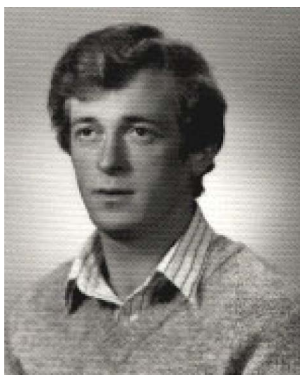
Paják rozpracoval svůj magnetický pohonný systém a nazval ho vehikulové[1] létání. V roce 1972 studoval na univerzitě ve Vratislavi pohonné systémy. Odhalil nesmírně důležitou pravidelnost (později nazvanou „cyklická tabulka“), kterou se řídí vývoj další pohonné jednotky postavené na Zemi. Její význam může být pro srovnání vyjádřen jako „Mendělejevova tabulka pro pohonné jednotky“. První vyvinuté motory, nazývané „magnokrafty“, byly postaveny kolem roku 1836 a předpokládá se, že před rokem 2036 se objeví nástupci současných hnacích motorů vozidel či snad kosmických lodí“, jejichž princip činnosti bude podle autora provozován odpuzujícím polem a přitáhnutím silového pole magnetismu. Po uveřejnění Tabulky cykličnosti v letectví [2] zahájil Paják rozsáhlý výzkum ve vývoji, výstavbě a provozu magnokraftu. Tyto studie vyústily v článek v časopise Review pro technické inovace. [3]

Pro ilustraci uvádíme technický nástin této dříve neznámé technologie:

Pohon magnokraftu tvoří jakýsi „magnet“ (tzv. „oscilační komora“) tak silný, že je schopen vytvořit vlastní produkci (společně s váhou přisuzovanou tomuto zařízení) odpuzující pole,

působící na magnetické pole Země, Slunce nebo galaxii. Významně odhaluje možnosti neobvyklého vynálezu pohonu magnokraftu a jeho schopnosti, které jsou z pohledu technické konstrukce vytvářeny za letu průnikem Zemí do podzemí skelných tunelů, popsané v této studii. Tuto studii je možno mj. chápat jako následné rozpracování teorie magnokraftu. (Podle mého názoru nejde o klasický antigravitační pohon. – pozn. autora)

Příspěvatelé - Kazimierz Pańszczyk

Pan Kazimierz Pańszczyk se narodil dne 10. února 1959 v polském městě Nowy Targ. Po absolvování základní odborné školy v New Market v roce 1976 ve věku 17 let je fascinován fotografováním přírody, která mu umožňuje lépe poznat a pochopit svoji podstatu včetně povahy Babí hory. V roce 1996 začíná jeho zájmové hledání tunelu UFO pod Babí horou, popsané ve studii J. Pajáka.

* * * * *

Pokračujme ve výpovědi Jana Pajáka:

Další den po Vincentově vyprávění o skleněném tunelu jsem hned začal pátrat po pramenech. Prostudoval jsem manuály fyziky, zeměpisu a dějepisu, kde jsem hledal informace o systému podzemních tunelů a používaných strojů a o všemocných bájných ohnivých stvořeních. Jediná zmínka o podsvětí ve škole byla o Vulkánu, římském bohu ohně a kovových výrobků, a o jeho řeckém protějšku Héfaistovi. Nicméně žádná z učebnic nenaznačila jakékoli poučení, že každý ze starých příběhů se může stát skutečnou událostí a že snad Vulkán je symbolem skutečně

existující božské bytosti. Také desítky populárních vědeckých a technických knih nepoukazovaly na metodu nebo stroj, který by byl schopen vypalovat tunely na sklo. Vincentův příběh byl zpočátku - byť zajímavým - science-fiction, zařazujícím se do stejné kategorie jako ostatní podobné příběhy a mýty, například horníci „skarbníku“ ve Slezsku, zbroj Achilla z Iliady nebo legenda „The Pied Piper of Hamelin“[4] o krysaři, který v roce 1284 ve městě Hameln v Dolním Sasku nedaleko Hannoveru unesl údajně děti do takového „sklotunelu“[5], legendárního tunelu v masivu Untersberg (na hranici Německa a Rakouska), o nichž Petr a Richard Krassa Habeck píše ve své knize „Knihovna palmových listů“. Lze sem zařadit také popis cesty z centra Země v knize Julese Verna („Cesta do středu Země“). Ubíhaly roky a nikdo z nás se již nevrátil k tématu pověsti o tunelu Babí hory. Na podzim roku 1981 Vincent odešel z tohoto světa a o půl roku později jsem se vydal na Nový Zéland.

V poněkud pozdějším období života jsem si začal uvědomovat, že vlastně může existovat vztah mezi příběhem Vincentova sklotunelu z Babí hory, postaveného a užívaného některými všemocnými tvory, a různými neobvyklými událostmi, které

se staly v této oblasti. V Polsku mnohé legendy a manifestace sabatu, čarodějnic, kouzelníků a jiných nadpřirozených bytostí údajně proběhly na Babí hoře a mohly by být jednoduchou podobou antického popisu těchto neobvyklých událostí. Pak jsem přemýšlel, že pokud je Babí hora skutečně ohniskem pro hledající současníky, že představa tunelu je patrně důsledkem analýzy antické báje. Označení, případně popisy části území nebo dokonce přesného místa, kde byly události hlášeny, mohou dopomoci k nalezení skrytého vchodu do podsvětí. Tento způsob myšlení dále zesílil ve vztahu k „záhadám“ kolem kopce, a to i v současných dobách.

Příkladem z událostí okolo svahů Babí hory je katastrofa letadla An-24 LOT EN LO-165 ze dne 2. dubna 1969. Příčiny katastrofy se ukázaly být velmi obtížně jednoznačně definovatelné. K této události byl zveřejněn poměrně zajímavý článek od Roberta K. LeśniakiewiczE [6]. Mohlo by to být možná tak, že do roviny letu přiletěl jeden z těchto nebezpečných strojů vylétajících z Babí hory? Nicméně letadlo kapitána Thomase Mantella z Fort Knox se roztráсило ve vzduchu přesně na tomto místě.

Moje cesta na Nový Zéland ale neukončila vyšetřování případu a pod vlivem některých neobvyklých historek jsem byl donucen k návratu do oblasti, kde se nacházel Vincent. Jak a proč se to stalo, je třeba vyjasnit v další části, vysvětlující historii této studie.

Jan Paják

[1] Vehikulové - od slova vehikl, vehiculum (lat.) - vozidlo, povoz, dopravní prostředek starého typu

[2] Tabulka cykličnosti v letectví, č. 5 / 1976, s. 16-21.

[3] Review pro technické inovace, č. 16/1980, s. 21-23.

[4] Název filmu či muzikálu, který vychází ze středověké legendy o krysaři z města Hameln. U nás dílo V. Dyka. Film ani muzikál s tímto textem nemá co dělat, jde jen o převzetí příběhu. (Název The Pied Piper of Hamelin je od Roberta Browninga, angl. básníka 19.stol., který použil příběh krysaře z Hamelnu ze staré něm. kroniky ze 14.stol. - pozn. autora).

[5] Pajákův spojitý výraz sklotunely - pro tunely vytvořené podle jeho názoru létající technologií UFO. V podstatě jde o tzv. skleněné tunely, vytvořené přetavením hornin pomocí tepelného štítu nebo jinou technologií. Název skleněné tunely je odvozen od stěn tunelů s povrchem podobným sklovité hmotě, tak jak popsal Vincent v legendě.

[6] Leśniakiewicz, R. K.: „The Mystery letu LO-165 ukončen?“, Čtvrtletní časopis UFO (PO Box. 38, 30-500 Krakow 77), č. 4, leden-březen 1998, s. 35-40.

Kapitola 2.

HISTORIE STUDIE JANA PAJÁKA

Vývoj situace, která nakonec vedla k napsání této studie, se udál postupně, ale systematicky v průběhu mnoha let. Například ke zveřejnění této studie došlo až po 35 letech od vyslechnutí původního příběhu od Vincenta. Ve vývoji tohoto odstupu je celá řada milníků. Tyto objevy či události, které byly významným průlomem pro vývoj událostí prezentovaných v této studii, se obracejí novým směrem. Shrnujeme nejdůležitější z nich.

(1) Vincentova legenda z obecného hlediska

Vincent vypovídal o existenci jevů probíhajících na Zemi, které dosud nebyly známé, odporovaly mým životním zkušenostem, a proto všechny události směřovaly, jak se zdá, k těmto otázkám a nutily mě k tomu, že jsem se dokonce věnoval této problematice více než ostatním. V této souvislosti jistě nikoho nepřekvapí, že výše citovanou

Vincentovu legendu o skleněných tunelech a o otázkách problému obrovské skalní mašiny, vypadajících jako utopie, jsem slyšel poprvé v životě již ve věku „dítěte školou povinného“, tj. kolem roku 1963. Vincent, (který byl pravděpodobně učitelem J. Pajáka) mi osobně řekl, že se to vztahuje k jakési encyklopedii antického folklóru. Víím, že to má vztah doslova k desítkám navzájem podobných příběhů a legend, z nichž mnohé byly značně neobvyklé. Z tohoto důvodu řada z těchto příběhů drasticky zasahovala do mého pozdějšího „vědeckého“ světonázoru. Když jsem slyšel další vyprávění o skleněných tunelech z Babí hory, nevěnoval jsem tomu větší pozornost a vše považoval jen za zábavu. Časem jsem zapomněl mnoho detailů. Proto jsem nebyl v době psaní tohoto příběhu v roce 1992 schopen zopakovat jeho obsah v podobě, v jaké je ho stále třeba mít na paměti, tj. pravděpodobně jsem zapomněl mnoho důležitých informací a detailů stejně jako některé subjektivní pocity a představivost v průběhu času, které je pozměnily.

(2) Rozpracování pravidla upravujícího činnost magnokraftu

Magnokraft je vozidlem-prostředkem k létání a mým vynálezem, který je schopen přetvořit skálu v slotunely. Jeho stavba a provoz byly postupně vypracovávány během poměrně dlouhého časového období a konečná podoba byla poprvé publikována v roce 1980, asi 17 let poté, co jsem slyšel poprvé příběh od Vincenta. Principem je prodloužení akce jinak asynchronních elektromotorů. Vrtule k jeho použití jsou silným magnetem (tj. magnetické šrouby), který tvoří hybné síly díky přitažlivosti a odpuzování generovaného magnetického pole spolu s vnějším magnetickým polem (tj. polem Země, Slunce nebo galaxie). Podrobnější diskusi o výstavbě a provozu plavidla lze najít v souborné monografii [1 / 4] a [1 / 3].

(3) Možnosti vypalování podzemních tunelů pomocí magnokraftu

Povědomí o tom, že magnokraft bude moci vyrobit kluzké skály podzemních tunelů, se objevily v době, kdy byla rozpracována jeho výstavba a provoz. Nicméně během víření magnetických polí v okolí lodě musí jeho vrtule odevzdat oblak vířícího a nesmírně destruktivního plazmového plynu, kterým v případě podzemního letu musí vozidlo vypálit na své cestě skleněný tunel. Takže prakticky od roku 1980 jsem si vědom skutečnosti, že každá loď, která využívá principy magnokraftu pro letový provoz, musí být schopna vypálit zem do podoby skleněného tunelu.

(4) Uplatnění principu magnokraftu plavidly UFO

Po zveřejnění prvních jmen tvůrců magnokraftu mnoho čtenářů vrátilo mou pozornost k tomu, že se vozidla při jejich pozorování podobají kosmickým lodím lidově označovaným jako UFO. Formální důkaz o tom, že „UFO jsou magnokrafty, již

vyspělejší kosmické lodi postavené některou naší civilizací“, naopak vedla k formulaci tzv. „postulátu zaměnitelnosti UFO a magnokraftů“ - podrobnosti viz O2.15 v monografiích [1 / 4] a [1 / 3]. Obecně lze říci, že tato podmínka stanoví, že „všechna prohlášení o teorii magnokraftu se vztahují na UFO, když všechna fakta o UFO musí být rovněž použitelná pro magnokraftovou teorii“. Pokud je magnokraft schopen vypálit podzemní tunely, jsou toho také schopny UFO. V tomto směru byla moje pozornost zaměřena na možnost existence podzemních tunelů vytvořených UFO.

(5) Setkání s první legendou podobnou Vincentovu příběhu

Na světě existují místa, která byla navštívena, nebo dokonce navštěvována zvláštními bytostmi s létajícími dopravními prostředky. Tyto informace lze vyrozumět z nejstarších dochovaných a původně ústně předávaných příběhů. Často byly „zapleteny“ do historie lidí a území, kde se původně odehrály. Např. Nový Zéland je místem, kde se tyto úkazy objevují v mytologii původních domorodých obyvatel - Maorů. V mytologii existuje celá linie

vyprávění zaměřených na tzv. legendy o „mlžných lidech“, což je pravděpodobný fakt, že „UFOnauti“ byli schopni rozplývání se v mlhu. Podle těchto legend má „kmen“ tajemných tvorů svůj původ v podzemních základnách nacházejících se někde v provincii Fiordland na jihozápadě Nového Zélandu a kolem přilehlého Tasmánského moře (zdá se vhodné zdůraznit, že na Novém Zélandu je kráter Tapanui vzniklý při explozi UFO lodi v roce 1178 n. l., který se nachází nedaleko od hranic Fiordlandu). Tyto skutkové podstaty jsou popsány tak, že tito lidé mají moc zmizet a proměnit se v mlhu. Proto se jim také říká, že jsou „mlha s lidmi“ nebo „patupaiarehe“ (tj. maorskými protějšky našich trpaslíků nebo skřítků). Můžete také dodat, že v literatuře o pozorování UFO poměrně často existují zprávy popisující „UFOnauty“, jak se postupně stávají transparentními, rozplývajícími se v mlhu. V Polsku byli dne 8. srpna v Chałupach Hel pozorování UFO lidé, jako kdyby byli od pasu dolů vytvořeni z mlhy. Bylo to docela dobře zdokumentované v článku Kazimíra Bzowskiego „The meeting in Chałupach“, zveřejněném v časopise Outlook v prosinci 1982, s. 9-12. Obrázek byl také zveřejněn v časopise UFO č. 14 (2 / 1993) ze 17 na 26). V souladu

s těmito legendami na Nového Zélandu mlžní lidé poměrně často opouštějí své podzemní základny pomocí systému skleněných tunelů, které vedou směrem k povrchu. Vzhledem k tomu, že jde o dodnes pustou provincii Fiordland, jen málokdo měl to štěstí vidět před sebou cizí bytost, která se vzápětí proměnila v mlhu. Bílí osadníci, kteří přišli na Nový Zéland, slýchali o těchto lidech z mlhy a snažili se nějak rozumně vysvětlit - jako všechno v maorské mytologii - i tento úkaz, že to jsou „patupaiarehe“, nějakí neznámí a plaší živočichové. Vzhledem k tomu, že zprávy o těchto bytostech se až do dneška neustále opakují (naposledy jsem slyšel, že takové zprávy probleskly 16. října 1991, kolem 18:35, a to jako součást večerních zpráv na televizním kanálu 3 Nový Zéland), objevil se dokonce pokus o vyjasnění těchto tajemství (viz článek Herries Beattie „Tajemství Fiordland: a Maori, pokolení duchů,“ z The NZ, věstníku Science and Technology, April 1921, pages 86-90.). Zajímavá největší část celé mytologie o lidech, kteří se mění v mlhu, je ta, jak jsem zjistil později, že hledají sklovité tunely, které ve Fiordlandu skutečně existují. Pozoruhodnost mýtů Nového Zélandu o „mlžných lidech“ a jejich podzemních tunelech a základnách spočívá v tom, že jsou překvapivě

podobné příběhu Vincenta, popsanému v předchozí části.

(6) Hledání UFO tunelu na Novém Zélandu

V mém životě se objevila řada neobvyklých „zajímavých okolností“. Jednou z nich byl fakt, že první majitel domu najatého bratrem právníka se po svém příjezdu do Invercargill projevil jako dosti neobvyklý muž. Živil se geologickým průzkumem zlata jako prospektor a své práci byl zcela oddán. Ve snaze něco najít chodil měsíce po pustých planinách v řadě oblastí Nového Zélandu. Byl radiested - odborník, což je schopnost, která se plně využívá při hledání zlata. Zajímal se o všechno neobvyklé a jeho život by mohl být popsán takto: cestovatel, dobrodruh a extravagant. Jmenuje se Alan Plank (PO Box 7051, Kralupy nad Vltavou, Nový Zéland). Byl jsem s ním v naprosto pevném přátelství a trávili jsme hodiny nad diskuzemi o teoriích magnokraftu, UFO, radiestezií atd. Jednou při debatě o magnokraftech a skleněných tunelech Alan nečekaně přiznal, že objevil vchod do jednoho z nich. Našel ho na svazích hory nedaleko

pobřeží jednoho z malých fjordů, nacházejícího se na jihozápad od jižního ostrova Nového Zélandu. Tunel byl široký asi 8 metrů v průměru, měl skleněnou stěnu se žlábkem, jako by byl vyroben obrovským vrtákem, a pokračoval rovně jako šíp přes masiv k vrcholu, relativně pod malým úhlem. Alan ho zkoumal pěkně hluboko v zemi, ale pak se otočil, protože další cesta začala vzbuzovat strach. Dokonce se snažil mi tunel ukázat. Nicméně kvůli vysokým nákladům a pro dlouhé období nepohodlí pro řadu expedic do tohoto tunelu v pustém Fiordlandu a spolu s faktem, že výzkum by probíhal s omezenými finančními prostředky z jeho soukromých zisků, sám takový výlet nedoporučoval.

Při pozdějších průzkumech přišel i na několik dalších příběhů o objevech tohoto typu tunelů v bezprostřední blízkosti Fiordlandu. Další zprávy o podobných skelných tunelech mají pocházet z Wierceniú od horníků pracujících v podzemí drenážních systémů v blízkosti Clyde Fiordlandu. Dva takové tunely tam byly už náhodou otevřeny, ale nesetkalo se to se zájmem geologů dohlížet na tuto práci, a tak brzy poté byly zabetonovány. S ohledem na průmyslový charakter vrtání v dosti nejistých podmínkách nemohly být skleněné tunely

Clyde odhaleny výzkumnými pracovníky z třetích zemí.

(7) První dva UFO tunely v Ekvádoru a v Austrálii

Poté, co jsem obdržel ujištění od Alana Planka, že tunely UFO skutečně existují, začal jsem intenzivně a záměrně hledat v literatuře. Popisy a fotografie z prvních takových tunelů dobře popsanych v literatuře UFO je možné najít ve dvou knihách Ericha von Dänikena, „Hledání starobyklých Bohů“ Souvenir Press, Leeds, Anglie 1973 a „Gold Gods“ tj. „Zlato bohů“ (poprvé zveřejněna v Německu Econ Verlag pod názvem „Aussaats a Cosmos“), Souvenir Press, 1972, ISBN 0-285-62087-8 (opět vydal do Redwood Press, sro, Townbridge, Anglie, 1973). Systém tunelů byl objeven Juanem Móricaem v červnu 1965 v provincii Santiago-Moron v Ekvádoru. Jedná se o podzemí Ekvádoru a Peru s rozlohou na tisíce mil. Všechny tyto tunely jsou popsány v knihách a přesně odpovídají i Dänikenově popisu. Jsou totožné s tunely vyraženými ve skále v podzemí během letů magnokraftu a UFO. Pro udržení této

úrovně povědomí citujeme pár vět z knihy „Zlato bohů“:

Všechny odpovídají přechodné formě jednoduchého úhlu. Stěny jsou hladké a často vypadají jako vyleštěné. Roztažené stropy jsou ploché a lesklé, jako kdyby byly pokryté jakousi glazurou.

Když jsem se snažil použít svůj kompas, abychom zjistili, kde se tyto galerie nacházejí, nefungoval. Byl jsem nervózní, ale jehla se nehýbala.

Pro další podrobnosti je vhodné, pokud jde o výše zmíněné knihy, aby byly přezkoumány. Druhý z tunelů UFO jsem náhodou viděl v televizním seriálu „Zázraky Západní Austrálie“ (výroba Guy’a Baskin, Channel 9 televizi ze Sydney Austrálie) nějakou dobu po zjištění, že první tunel se nachází v Ekvádoru. Je prokázáno, že byl učiněn průzkum podzemních tunelů zvaných „Jeskynní systém Cocklebiddy“, nacházejících se v Nullarborské nížině v Jižní Austrálii. Producenti filmu byli poněkud překvapeni tím, že nepřirozené spojitě a hladké tvary těchto nekonečných tunelů jdou do ztracena, avšak není uvedena ani naznačena možnost technologického původu. Já jsem naopak okamžitě rozpoznal rysy podobné UFO tunelu, běžícímu podle meridiánu.

Okamžitě jsem začal korespondovat s výrobcí této série a pak se speleology v Austrálii. Ale dodané potřebné informace se ukázaly být velmi málo srozumitelné a bylo mimořádně obtížné se z nich něco naučit. Tato korespondence prakticky neposkytuje žádné údaje a nevede k žádným závěrům nad rámec znalostí několika lidí, které jsem požádal, aby okomentovali mé vysvětlení, proč tyto údaje potřebuji. Přelomem ve výzkumu jeskyně Cocklebiddy byla jen další „náhoda“ včetně setkání s členy australského ilustrovaného časopisu „Lidé“ z 5. prosince 1983, s. 7-10. Odkazy, fotografie, nákresy a popisy jeskyně Cocklebiddy v tomto článku mě ujistily, že tunel má skutečně technologický původ a je vyhledáván UFO loděmi. Křížový úsek tunelu je eliptický, tj. typický pro let magnokraftu směrem od jihu k severu. A tento tunel se skutečně rozšiřuje právě z jihu (vstup) směrem k severu. Má válcovitý systém stěn, přibližně konstantní průměr a vždy bude mít formu, což naznačuje, že byl v zemi po celou dobu ve stejné poloze (tj. od středové osy linie rovnoběžné se silami zemského magnetického pole). V dolní části tunelu jsou trosky kamenů vzniklé z kouře a úlomků. Kromě toho je na zdech tohoto tunelu stříhově opakovatelné vlnité

žebrování, což naznačuje cyklické pilování z víru magnetické lodi, která způsobila jeho tavení.

(8) Rozhodnutí zahájit pátrání po tunelu z Babí hory

Po odhalení některých dalších tunelů UFO skutečně existujících na naší planetě jsem postupně filosoficky a citově dozrál k rozhodnutí zahájit vyhledávání Vincentova tunelu. První kroky k realizaci tohoto rozhodnutí začaly v roce 1992, což je přibližně 29 let od vyslechnutí původního příběhu. Kvůli neobvyklosti případu byla akce zahájena po poměrně dlouhém období filozofických rozprav, teoretické přípravy a empirického výzkumu, které všemu předcházely.

(9) Zveřejnění Vincentova příběhu

Prvním krokem při hledání sklo-tunelu z Babí hory bylo zveřejnění toho, co mi řekl Vincent, konkrétněji, co je stále na paměti z jeho příběhů. Písemná podoba těchto informací existuje v mém článku „Pátrání po UFO-tunelech“, který